

Від Матвія

¹ Книга родоводу Ісуса Христа, сина Давидового, сина Авраамового. ² Авраам породив Ісаака; а Ісаак породив Якова; а Яков породив Юду та братів його; ³ а Юда породив Фареса та Зару від Тамари; а Фарес породив Єсрома; а Єсром породив Арама; ⁴ а Арам породив Аминадава; а Амнадав породив Насона; а Насон погодив Салмона; ⁵ а Салмон породив Вооза від Рахави; а Вооз породив Овида від Руті; а Овид породив Єссея; ⁶ а Єсей породив Давида царя; а Давид цар породив Соломона від Урієвої; ⁷ а Соломон породив Ровоама; а Ровоам породив Авію; а Авія породив Асу; ⁸ а Аса породив Йосафата; а Йосафат породив Йорама; а Йорам породив Озію; ⁹ а Озія породив Йоатама; а Йоатам породив Ахаза; а Ахаз породив Єзекію; ¹⁰ а Єзекія породив Манассію, а Манассія породив Амона; а Амон породив Йосію; ¹¹ а Йосія породив Єхонію та братів його, під час переселення у Вавилон; ¹² а після того, як переселено їх у Вавидон, Єхонія породив Салатиїла, а Салатиїл породив Зоровавеля; ¹³ а Зоровавель породив Авіюда; а Авіюд породив Єліякіма; а блякім породив Азора; ¹⁴ а Азор породив Садока; а Садок породив Ахима; а Ахим породив Єліюда; ¹⁵ а Єліюд породив Єліазара; а Єліазар породив Маттана; а Маттан породив Якова; ¹⁶ а Яков породив Йосифа, чоловіка Маріїного, що від неї родивсь Ісус, на прізвище Христос. ¹⁷ То всіх родів од Авраама до Давида чотирнайцять родів; а від Давида до переселення у Вавилон чотирнайцять родів; і від переселення у Вавилон до Христа чотирнайцять родів. ¹⁸ Різдво ж Ісуса Христа стало ся так. Скоро Його матір Марію заручено Йосифові, перш ніж

вони зійшли ся, постережено, що вона пала в утробі від сьвятого Духа. ¹⁹ Йосиф же, чоловік її, будучи праведний, і не хочючи ославити її, хотів був потай відпустити її. ²⁰ Та як він про се думав, аж ось явивсь йому вві сні ангел Господень, глаголючи: Йосифе, сину Давидів, не бій ся взяти до себе Марию, жінку твою; бо що в ній зачалось, те від сьвятого Духа. ²¹ І вродить вона сина, і даси йому імя Ісус; бо він спасе людей своїх од гріхів їх. ²² Усе ж се стало ся, щоб справдилось, що промовив Господь через пророка, глаголючи: ²³ Ось дїва матиме в утробі, і вродить сина, і дадуть йому імя Емануїл, що перекладом є: З нами Бог. ²⁴ Прокинувшись тоді Йосиф од сна, зробив так, як ангел Господень повелів йому, й узяв до себе жінку свою; ²⁵ і не знав її, аж поки вона вродила сина свого перворідня, і дав йому імя Ісус.

2

¹ Як же народивсь Ісус у Витлеемі Юдейському за царя Ірода, прийшли мудрці зі сходу в Єрусалим, ² говорячи: Де народжений цар Жидівський? бачили бо ми зорю його на сході, й прийшли поклонитись йому. ³ Почувши ж цар Ірод, стрівожив ся, і ввесь Єрусалим із ним. ⁴ І, зібравши всіх архиереїв і письменників людських, допитував ся в них, де Христу родити ся. ⁵ Вони ж казали йому: В Витлеемі Юдейському, бо ось як написано в пророка: ⁶ І ти, Витлееме, земле Юдина, нічим не гірша еси між князями Юдиними; бо з тебе прийде гетьман, що страшинувати ме над народом моїм Ізраїлем. ⁷ Закликавши тоді Ірод тайкома мудрців, пильно в них випитував, якого часу показалась зоря. ⁸ І послав їх у Витлеем, і каже: Йдіть та розпитайтесь пильно про те хлопятко; а як знайдете, принесіть мені звістку, щоб і мені пійти поклонитись йому. ⁹ Вони ж,

вислухавши царя, вийшли; коли се зоря, що бачили на сході, йде поперед них, поки прийшла та й стала зверху, де було хлопятко. ¹⁰ Побачивши ж вони зорю, зраділи вельми великою радістю. ¹¹ І, ввійшовши в господу, знайшли хлопятко з Мариєю, матірю його, й, припавши, поклонились йому; й, відкривши скарби свої, піднесли йому дари: золото, ладан і миро. ¹² І, будши остережені вві сні, не вертатись до Ірода, вернулись в свою землю другим шляхом. ¹³ Як же вони вийшли, ось ангел Господень являєть ся Йосифові вві сні, глаголючи: Встань, візьми хлопятко й матір його, та втікай в Єгипет, і перебудь там, поки сповіщу тебе; бо Ірод шукати ме хлопятка, щоб убити його. ¹⁴ Він же, вставши, взяв хлопятко й матір його в ночі, та й пійшов у Єгипет. ¹⁵ І пробував там аж до смерти Іродової, щоб справдилось, що сказав Господь через пророка, глаголючи: Із Єгипту покликав я сина мого. ¹⁶ Бачивши тоді Ірод, що мудрці насміялись із него, розлютував ся вельми, та й послав повбивати всіх дітей у Витлеємі й у всіх гряницях його, од двох років і менше, по тому часу, що про него він пильно довідував ся в мудрців. ¹⁷ Тоді справдилось, що промовив Єремія пророк, глаголючи: ¹⁸ Чути в Рамі голосінне і плач і тяжке наріканне: Рахила плаче по дітях своїх, і не дає розважати себе, бо їх нема вже. ¹⁹ Як же вмер Ірод, ось являєть ся ангел Господень уві сні Йосифу в Єгипті, ²⁰ глаголючи: Устань, та візьми хлопятко й матір його, та йди в землю Ізраїлеву: бо ті померли, що шукали душі хлопятка. ²¹ І встав він, і взяв хлопятко й матір його, та й пійшов у землю Ізраїлеву. ²² Та, почувши, що Архелай царюв в Юдеї замість батька свого Ірода, побоявсь ійти туди; а, будши остережений уві сні, звернув у сторони Галилейські: ²³ і, прийшовши, жив у городі, що його

звали Назарет, щоб справдилось сказане в пророків:
Що звати меть ся Назореєм.

3

¹ Того часу прийшов Йоан Хреститель, проповідуючи в пустині Юдейській, ² і глаголючи: Покайтесь: наближилось бо царство небесне. ³ Се ж бо той, про кого казав пророк Ісаїя, глаголючи: Голос покликуючого в пустині: Приготовте дорогу Господню, правими робіть стежки Його. ⁴ Сам же Йоан мав одержу свою з верблюжого волосу, й шкур'яний пояс на поясниш своїй; а їдою його була сарана та дикий мед. ⁵ Тоді виходили до него Єрусалим, і вся Юдея, і вся околиця Йорданська, ⁶ і хрестились в Йордані від него, сповідаючи гріхи свої. ⁷ Та, бачивши він, що багато Фарисеїв і Садукеїв приходило до хрещення його, сказав до них: Кодло гадюче, хто остеріг вас, щоб утікали від настигаючого гніва? ⁸ Принесіть же овощ достойний покаяння; ⁹ і не думайте казати в серці своєму: В нас батько Авраам; бо я вам важу, що Бог зможе з сього каміння підняти дітей Авраамові. ¹⁰ Вже ж і сокира коло кореня дерева лежить; тим кожне дерево, що не дає доброго овощу, зрубують, та й кидають ув огонь. ¹¹ Я оце хрещу вас водою на покаяння; а Той, що йде за мною, потужніший від мене; недостоен я Йому й обува носити: Він вас хрестити ме Духом св'ятим та огнем. ¹² У руці в Него лопата, й перечистить Він тік свій, і збере пшеницю свою в клуню, а полову спалить огнем негасимим. ¹³ Приходить тоді Ісус із Галилеї на Йордан до Йоана, охреститись від него. ¹⁴ Та Йоан не допускав Його, говорячи: Мені самому треба в Тебе хреститись, а Ти прийшов до мене? ¹⁵ Відказуючи йому Ісус, рече до него: Допусти тепер,

бо тав годиться нам чинити всяку правду. Тоді допустив Його. ¹⁶ І охрестившись Ісус, вийшов зараз із води; й ось відчинилось Йому небо, і побачив він Духа Божого, що спустивсь як голуб, і злинув на Него. ¹⁷ І ось голос із неба, глаголючи: Се мій Син любий, що я вподобав Його.

4

¹ Тоді повів Ісуса дух у пустиню на спокусу дияволську. ² І постив він сорок днів і сорок ночей, потім забажав їсти. ³ І прийшовши спокусник до Него, каже: Коли ти Син Божий, звели сим камінням зробитись хлібом. ⁴ Він же, озвавшись, сказав: Писано: Не самим хлібом жити ме чоловік, а кожним словом, що виходить із уст Божих. ⁵ Тоді диявол бере Його в сьвятий город, і ставить Його на церковнім крилі, ⁶ І каже до Него: Коли ти Син Божий, кинь ся вниз, писано бо: Що накаже про Тебе ангелам своїм, і на руках понесуть Тебе, щоб не вдаривсь часом об камінь ногою Твоєю. ⁷ Рече йому Ісус: Писано знов: Не спокушуй Господа Бога твого, ⁸ Знов бере Його диявол на гору височенну, й показує Йому всі царства на сьвітї й славу їх; ⁹ і каже до Него: Оце все дам тобі, коли, припавши, поклониш ся менї. ¹⁰ Рече тоді йому Ісус: Геть від мене, сатано! писано бо: Господу Богу твоєму кланяти меш ся, і Йому одному служити меш. ¹¹ Зоставив тоді Його диявол, і ось ангели приступили й служили Йому. ¹² Як же почув Ісус, що Йоана видано, то перейшов у Галилею; ¹³ і, покинувши Назарет, пійшов і пробував у Капернаумі що при морю, у гряницях Завулона та Нефталима: ¹⁴ щоб справдилось слово Ісаїї пророка, глаголючого: ¹⁵ Земля Завулон і земля Нефталим, на морському шляху, за Йорданом, Галидея поганська;

¹⁶ люде сидячі в темряві побачили сьвітло велике, й тим, що сидять у країні й тїні смертній, засяло сьвітло. ¹⁷ З того часу почав Ісус проповідувати й глаголати: Покайтесь, наближилось бо царство небесне. ¹⁸ І, йдучи Ісус попри море Галилейське, побачив двох братів, Симона, званого Петром, та Андрея, брата його, що закидали невід у море; були бо рибалки. ¹⁹ І промовив до них: Ідїть за мною, то зроблю вас ловцями людськими. ²⁰ Вони ас зараз, покинувши неводи свої, пійшли слїдом за Ним. ²¹ І, йдучи звідтіля, побачив інших двох братів, Якова Зеведеєвого та Йоана, брата його, у човні з Зеведеєм, батьком їх, як налагоджували неводи свої; і покликав їх. ²² Вони ж зараз, покинувши човен і батька свого, пійшли слїдом за Ним. ²³ І ходив Ісус по всїй Галилеї, навчаючи по школах їх, і проповідуючи евангелию царства, та сцїляючи всякий недуг і всякі болесті поміж людьми. ²⁴ І розійшлась чутка про Него по всїй Сирщині; й приводжено до Него всїх недужніх, що болїли всякими болещами та муками, й біснуватих, і місячників, і розслаблених; і сцїляв їх. ²⁵ І йшло за Ним пребагато народу з Галилеї, й з Десятиграду, й з Єрусалиму, й з Юдеї, й зза Йордану.

5

¹ Побачивши ж народ, зійшов на гору, і, як сїв, приступили до Него ученики Його; ² і відкрив Він уста свої, і навчав їх, глаголючи: ³ Блаженні вбогі духом, бо їх царство небесне. ⁴ Блаженні сумні, бо такі втїшать ся. ⁵ Блаженні тихі, бо такі осягнуть землю. ⁶ Блаженні голодні й жадні правди, бо такі наситять ся. ⁷ Блаженні милостиві, бо такі будуть помилувані. ⁸ Блаженні чисті серцем, бо такі побачать Бога. ⁹ Блаженні миротворці, бо такі синами Божими звати

муть ся. ¹⁰ Блаженні, кого гонять за правду, бо їх царство небесне. ¹¹ Блаженні ви, коли вас безчестити муть, та гонити муть, та казати муть на вас усяке лихе слово не по правді, ради мене. ¹² Радуйтеся і веселіться: бо велика нагорода ваша на небі; так бо гонили й пророків, що бували перше вас. ¹³ Ви сіль землі; коли ж сіль звітріє, то чим солити? Ні-на-що не годить ся тоді вона, тільки щоб викинути геть і щоб топтали її люде. ¹⁴ Ви сьвітло сьвіту. Не може город сховати ся, стоячи на горі; ¹⁵ і, засьвітивши сьвічку, не став лять під посудину, а на сьвічнику то й сьвітить вона всім, хто в хаті. ¹⁶ так нехай сяє сьвітло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, й прославляли Отця вашого, що на небі. ¹⁷ Не думайте, що я прийшов знівечити закон або пророків; не прийшов я знівечити, а сповнити. ¹⁸ Істино бо глаголю вам: Доки перейде небо й земля, одна йота, або одна титла не перейде з закону, аж поки все станеть ся. ¹⁹ Тим, хто поламле одну найменшу з сих заповідей і навчить так людей, той звати меть ся найменшим у царстві небесному; а хто сповнить і навчить, той звати меть ся великим у царстві небесному. ²⁰ Глаголю бо вам: Що коли ваша правда не переважить письменників та Фарисеїв, то не ввійдете в царство небесне. ²¹ Чували ви, що сказано старосьвіцьким: Не вбий, а хто вбе, на того буде суд. ²² Я ж вам глаголю: Хто сердить ся на брата свого без причини, на того буде суд; а хто скаже на брата свого: Рака [Безчесний], на того буде громадський суд; хто ж скаже: дурню, на того буде огонь пекельний. ²³ Тим, коли принесеш дар свій до жертівні, й згадаєш там, що твій брат має що проти тебе; ²⁴ zostав свій дар перед жертівнею, і йди геть, помирись перш із братом твоім, а тоді прийди й подай дар твій. ²⁵ Мирись

із твоїм противником хутко, доки ти ще в дорозі з ним, щоб не віддав тебе противник судді, а суддя не віддав тебе осавулї (слузі), і не вкинуто тебе в темницю. ²⁶ Істино глаголю тобі: Не вийдеш звідтіля, доки не віддаси ї останнього шеляга. ²⁷ Чували ви, що сказано старосьвіцьким: Не чини перелюбу. ²⁸ Я ж вам глаголю: Хто спогляне на жінку жадібним оком, той уже вчинив перелюб із нею в серці своїм. ²⁹ Коли ж око твоє праве блазнить тебе, вирви його, й кинь од себе; бо більша користь тобі, щоб один із членів твоїх згинув, а не все тіло вкинуто в пекло. ³⁰ І коли права рука твоя блазнить тебе відотни її, й кинь од себе; більша бо користь тобі, щоб один із членів твоїх згинув, а не все тіло твоє вкинуто в пекло. ³¹ Сказано ж: Що хто розводить ся з жінкою своєю, нехай дасть їй розвідний лист. ³² Я ж вам глаголю: Що хто розведеть ся з жінкою своєю, хиба що за перелюб, доводить її до перелюбу; й хто оженить ся з розвідкою, чинить перелюб. ³³ Знов чували, що сказано старосьвіцьким: Не кленись криво, а сповняй перед Господом обітницї твої. ³⁴ Я ж вам глаголю: Не клянїть ся зовсім: ні небом, бо воно престол Божий; ³⁵ ні землею, бо вона підніжок ніг Його; ні Єрусалимом, бо се город великого царя; ³⁶ ні головою твоєю не клянись, бо не зможеш зробити ні одного волоса білим або чорним. ³⁷ Слово ж ваше нехай буде: так, так; ні, ні; бо що більш над се, те від лихого. ³⁸ Чували ви, що сказано: Око за око, й зуб за зуб. ³⁹ Я ж вам глаголю: Не противтесь лихому, а хто вдарить тебе у праву щоку твою, повернись до него й другою. ⁴⁰ І хто схоче судитись із тобою і зняти з тебе свиту, віддай йому й жупанок. ⁴¹ І хто силувати ме тебе йти милу, йди з ним дві. ⁴² Дай, хто в тебе просить, і хто хоче в тебе позичити, не одвертайсь од него. ⁴³ Чували

ви, що сказано: Люби ближнього твого, й ненавидь ворога твого. ⁴⁴ Я ж вам глаголю: Любіть ворогів ваших, благословляйте, хто клене вас, робіть добро, хто ненавидить вас, і моліть ся за тих, що обижають вас і гонять вас; ⁴⁵ щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі; Він бо велить сонцю своєму сходити над лихими й над добрими, й посилає дощ на праведних і неправедних. ⁴⁶ Бо коли ви любите тих, що люблять вас, то за що вам нагорода? хіба й митники не те саме роблять? ⁴⁷ І коли витаєте тільки братів ваших, то що надто робите? хіба й митники не так роблять? ⁴⁸ Оце ж будьте звершені, як Отець ваш, що на небі, звершений.

6

¹ Остерігайтесь подавати милостиню вашу перед людьми, щоб вони вас бачили; а то не мати мете ніякої нагороди від Отця вашого, що на небі. ² Тим, коли подаєш милостиню, то не труби в трубу перед собою, як роблять лицеміри по школах та по улицах, щоб здобути слави в людей. Істино глаголю вам: Мають вони нагороду собі. ³ Ти ж, як подаєш милостиню, то нехай ліва рука твоя не знає, що робить права: ⁴ щоб твоя милостиня була потайна; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно. ⁵ І коли молиш ся, не будь таким, як лицеміри; бо вони люблять молитись, стоячи в школах та по розхідних улицах, щоб їх бачили люде. Істино глаголю вам: Мають вони нагороду собі. ⁶ Ти ж, коли молиш ся, увійди в хатину твою та, зачинивши двері, помолись Отцю своєму потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно. ⁷ Як же молитесь, то не говоріть багато, як погане: бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані. ⁸ Не

приподоблюйте ся ж до них; бо Отець ваш знає, чоґо вам треба, перш ніж просите в Него. ⁹ Тим же то моліть ся ось як: Отче наш, що на небі! Нехай святить ся імя твоє. ¹⁰ Нехай прийде царство твоє. Нехай буде воля твоя, як на небі, так і на землі. ¹¹ Хліб наш щоденний дай нам сьогодні. ¹² І прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим. ¹³ І не введи нас у спокусу, а ізбави нас од лукавого. Бо твоє єсть царство й сила, й слава по віки. Амінь. ¹⁴ Бо коли прощати мете люґям провини їх, то й Отець ваш небесний прощати ме Вам. ¹⁵ Як же не прощати мете люґям провин їх, то й Отець ваш небесний не прощати буде провин ваших. ¹⁶ Коли ж постите, нехай не буде в вас, як у лицемірів, сумного виду: зміняють бо лица свої, щоб здаватись люґям постниками. Істинно глаголю вам: Що мають вони нагороду собі. ¹⁷ Ти ж, коли постиш, намасти голову твою, і вмий лице твоє; ¹⁸ щоб не здавав ся люґям постником, а Отцеві своєму, що потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно. ¹⁹ Не збирайте собі скарбів на землі, де міль і ржа їсть, і де злодії підкопують ся і крадуть. ²⁰ Збирайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні ржа не їсть, і де злодії не підкопують ся й не крадуть. ²¹ Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше. ²² Сьвітло тілу око; тим, коли око в тебе ясне, то й все тіло твоє буде сьвітле. ²³ Коли ж у тебе око лихе, то й все тіло твоє буде темне. Тим, коли сьвітло, що в тобі, буде темрява, то яка велика се темрява! ²⁴ Ніхто не може служити двом панам, бо, або одного ненавидіти ме, а другого любити ме; або до одного прихилить ся, а другим гордувати ме. Не можете Богу служити й мамоні. ²⁵ Тим глаголю вам: Не журіть ся життем вашим, що вам їсти або пити; ані тілом вашим, чим зодягти ся. Чи душа ж не більше

їжі, а тіло одержі? ²⁶ Спогляньте на птаство небесне, що не сіють і не жнуть, ані збирають у клуню; от же Отець важ небесний годує їх. А ви хиба не луччі від них ?, ²⁷ Хто з вас, журачись, може прибавити собі зросту хоч на один локіть ? ²⁸ І одежею чого вам журитись? Придивіть ся до польових лилій як вони ростуть; не працюють, ні прядуть; ²⁹ глаголю ж вам: Що й Соломон у всій славі своїй не одягавсь тав як одна з них. ³⁰ Коли ж Бог так з'одягав польове зілле, що сьогодні воно є, а завтра вкинуть його в піч, то чи не більше ж з'одягати ме вас, маловірні? ³¹ Тим же то не журіть ся, кажучи: Що їсти мем? або: Що пити мем? або: Чим зодягнемось? ³² Про все таке побивають ся погане; бо Отець ваш небесний знає, що вам усього того треба. ³³ А шукайте перш царства Божого та правди Його; се ж усе додасть ся вам. ³⁴ Оце ж не журіть ся про завтра; бо завтра журити меть ся само про своє. Доволі в кожного дня лиха свого.

7

¹ Не судіть, щоб вас не суджено. ² Бо яким судом судите, вас судити муть; і якою мірою міряєте, вам одміряєть ся. ³ Чого ж дивиш ся на порошину в оці брата твого, у своєму ж оці поліна не чуєш? ⁴ Або, як скажеш ти братові твоєму: Дай я вийму порошину тобі з ока, а он у тебе самого поліно в оці? ⁵ Лицеміре, перш вийми в себе самого з ока ломаку; тоді добре бачити меш, як вийняти братові твоєму з ока порошину. ⁶ Не давайте сьвятого собакам, і не кидайте ваших перед свинями, щоб не потоптали їх ногами своїми й, обернувшись, не порвали вас. ⁷ Просіть, то й дасть ся вам; шукайте, то й знайдете; стукайте, то й відчинить ся вам: ⁸ кожен бо, хто просить, одержує і хто шукає, знаходить; і хто стукає, тому відчиняють. ⁹ Або, чи в між вами така людина,

що в неї син попросить хліба, а вона подала б йому каменя? ¹⁰ або коли попросить риби, а вона подала б йому гадюку? ¹¹ Коли ж ви, бувши лихими, умієте давати добрі дари дітям вашим, то чи не більше ж давати ме все добре Отець ваш, що на небі, тим, хто просить у Него? ¹² Оце ж, усе, що бажаєте, щоб робили вам люде, так і ви робить їм; се бо єсть закон і пророки. ¹³ Увійходьте вузкими дверима, бо широкі ті двері й розлога та дорога, що веде до погибелі, й багацько таких, що ними входять: ¹⁴ вузкі бо ті двері, й тісна та дорога, що веде до життя, і мало таких, що їх знаходять. ¹⁵ Остерігайтесь лжепророків, що приходять до вас ув одежі овечій, а в середині вони вовки хижі. ¹⁶ Познаєте їх по овочам їх. Чи збирають виноград із тернини, або фіги з бодяків? ¹⁷ Так усяке добре дерево родить овощ добрий, а пuste дерево родить овощ лихий. ¹⁸ Не може добре дерево родити лихого овощу, ані пuste дерево родити овощу доброго. ¹⁹ Усяке дерево, що не родить доброго овощу, рубають і кидають ув огонь. ²⁰ Оце ж по овочам їх познаєте їх. ²¹ Не кожен, хто говорить до мене: Господи, Господи! увійде в царство небесне, а той, хто чинить волю Отця мого, що на небі. ²² Многі казати муть до мене того дня: Господи, Господи, чи не в твоє ас імя ми пророкували? й не твоїм імям біси виганяли? й не твоїм імям великі чудеса робили? ²³ І промовлю тоді до них: Ніколи я вас не знав; ійдіть од мене, ви, що чините беззаконне. ²⁴ Оттим же, всякий, хто слухав сі слова мої й чинить їх, того уподоблю я чоловікові мудрому, що вбудував свій будинок на камені; ²⁵ і полили дощі, й надійшла повідь і забуяли вітри, й наперли на той будинок; та й не впав він; бо основано його на камені. ²⁶ А всякий, хто слухав сі слова мої, та й не чинить їх, уподобить ся чоловікові

необачному, що вбудував свій будинок на піску; ²⁷ і полили дощі, й надійшла повідь, і забуяли вітри, й наперли на той будинок; і впав він, і велика була руїна його. ²⁸ І сталось, як скінчив Ісус оці слова, дивувався народ наукою Його: ²⁹ бо Він їх навчав, яко маючий власть, а не як письменники.

8

¹ Як же зійшов з гори, багато народу йшло слідом за Ним. ² Коли се приступив прокажений і вклонивсь Йому, кажучи: Господи, коли хочеш, то зможеш очистити мене, ³ І простяг Ісус руку, й приторкнувся до него, й рече: Хочу, очистись. І зараз очистилась проказа його. ⁴ І рече до него Ісус: Гледи ж, не кажи нікому, а йди та покажись священикові, й принеси дар, який повелів Мойсей на свідкування ім. ⁵ А як увійшов Ісус у Капернаум, приступив до Него сотник, благаючи Його, ⁶ й говорячи: Господи, слуга мій лежить дома розслаблений, і тяжко мучить ся. ⁷ І рече до него Ісус: Я пійду та сцілю його. ⁸ Озвав же ся сотник і сказав: Господи, не заслужив я того, щоб Ти ввійшов під мою стелю; а промов одно слово, то й одужає слуга мій. ⁹ Бо сам я чоловік під властю, і маю воїни під собою; і скажу сьому: Йди, то й іде; а другому: Прийди, то й прийде, а слугі моєму: Роби те, то й робить. ¹⁰ Почувши се Ісус, дивувався, і рече до тих, що йшли слідом за Ним: Істино кажу вам: Навіть в Ізраїлі не знайшов я такої віри. ¹¹ І кажу вам: Що многі прийдуть од сходу й заходу, та й сядуть з Авраамом, з Ісааком і з Яковом у царстві небесному, ¹² а сини царства будуть повикидані у темряву надвірню: там буде плач і скриготанне зубів. ¹³ І рече Ісус до сотника: Йди, і, як вірував еси, станеть ся тобі. І одужав слуга його тієї самої години. ¹⁴ І

прийшов Ісус до Петрової господи, та й побачив, що теща його лежить у пропасниці. ¹⁵ І приторкнувся до руки її, й покинула пропасниця її, й вставши вона, послуговала їм. ¹⁶ Як же настав вечір, приведено до Него багато біснுவатих; і повиганяв Він біси словом, і сцілив усіх недужих; ¹⁷ щоб справдилось, що сказав Ісаїя пророк, глаголючи: Узяв Він на себе недуги наші, й поніс болешчі наші. ¹⁸ Як же побачив Ісус великий натовп кругом себе, то звелів плисти на той бік. ¹⁹ І приступивши один письменник, каже до Него: Учителю, пійду слідом за Тобою, куди б Ти ні пійшов. ²⁰ Ісус же рече до него: Лисиці мають нори, й птаство небесне гнізда; Синові ж чоловічому ніде й голови прихилити. ²¹ Другий же ученик Його каже до Него: Господи, дозвожь мені перш пійти поховати батька мого. ²² Ісус ж рече до него: Йди слідом за мною; нехай мертві ховають мерці свої. ²³ І, як увійшов у човен, поввіходили слідом за Ним ученики Його. ²⁴ Аж ось схопилась велика хуртовина на морі, така що філя заливала човна; Він же спав. ²⁵ І, приступивши ученики Його, розбудили Його, кажучи: Господи, спаси нас: погибаємо. ²⁶ І рече до них: Чого ви злякались, маловірні? Тоді встав, і погрозив вітрам та морю; і настала велика тиша. ²⁷ Люде ж дивувались, говорячи: Хто се такий, що й вітри й море слухають Його! ²⁸ І як переплив на той бік у Гергесинську землю, зустріло Його два біснуватих, що вийшли з гробів, вельми злющі, так що ніхто не важив ся ходити дорогою тією. ²⁹ І ось, закричали, говорячи: Що нам і Тобі, Ісусе, Сину Божий? чи на те прийшов еси сюди, щоб нас заздальгідь мучити? ³⁰ Оддалеки ж од них пас ся великий гурт свиней. ³¹ А біси благали Його, кажучи: Коли нас виженеш, то дозвожь нам увійти в

гурт свинячий. ³² І рече до них: Ійдіть. І, вийшовши вони, увійшли в стадо свиняче - коли се увесь гурт свинячий кинувсь із кручі в море, та й потонув у воді ³³ А пастухи повтікали й, прибігши в город, розказали про все й про біснуватих. ³⁴ І ось увесь город вийшов назустріч Ісусові, а, побачивши Його благали, щоб вийшов геть із гряниць їх.

9

¹ І ввійшов Він у човен, та й переплив, і прийшов у свій город ² Коли се принесено до Него розслабленого, лежачого на постелі; і бачивши Ісус віру їх, рече розслабленому: Бодрись, сину; одпускають ся тобі гріхи твої. ³ Аж тут деякі письменники кажуть собі: Сей хулить. ⁴ І знаючи Ісус мислі їх, рече: На що ви думаете лукаве в серцях ваших? ⁵ Що ж бо легше: сказати: Одпускають ся тобі гріхи, чи сказати: Устань, та й ходи? ⁶ От же, щоб знали ви, що Син чоловічий мав власть на землі прощати гріхи, рече до розслабленого:) Устань, візьми постіль твою, та й іди до дому твого! ⁷ І, вставши, пійшов до дому свого! ⁸ Народ же, бачивши се, дивував ся і прославляв Бога, що дав таку власть людям. ⁹ І проходячи Ісус ізвідтіля, побачив чоловіка, на ймя Маттея, що сидів на митниці: і рече донего: Йди слідом за мною. І, вставши, дійшов слідом за Ним. ¹⁰ І сталось, як сидів Він за столом у господі, аж ось поприходило багато митників і грішників, та й посідали з Ним і з учениками його. ¹¹ І бачивши се Фарисеї, казали ученикам Його: Як се ваш учитель їсть із митниками та грішниками? ¹² Ісус же, почувши, рече до них: Дужим не треба лікаря, тільки недужим. ¹³ От же йдіть та навчіть ся, що воно єсть: Милости хочу, а не жертви. Не прийшов бо я звати праведних а

грішних до покаяння. ¹⁴ Приступили тоді до Него ученики, Йоанові, говорячи: Чого ми та фарисеї постимо часто, а твої ученики не постять. ¹⁵ І рече їм Ісус: Чи можуть весільні синове сумувати, поки з ними жених? Прийдуть же дні, що візьмуть од них жениха, тоді й постити муть. ¹⁶ Ніхто не пришивав шматка нового сукна до старої одежини, бо відодреть ся його латка від одежини, й дірка буде гірша. ¹⁷ І не наливають нового вина у старі міхи, а то міхи прорвуть ся, і вино витече, й міхи пропадуть; а наливають нове вино в міхи нові, то й буде все ціле. ¹⁸ Говорить Він їм се, аж ось приходить один старшина, і, вклонившись Йому, каже: Дочка моя тільки що скінчилась; та прийди положи на неї руку твою, то й оживе. ¹⁹ І вставиш Ісус, пійшов за ним, і ученики Його. ²⁰ І ось жінка, що нездужала кровотіччю дванадцять років, приступила ззаду й приторкнулась до краю одежі Його: ²¹ бо казала сама собі: Як тільки приторкнусь до краю одежі Його, то спасусь. ²² Ісус же, обернувшись і побачивши її, рече: Дочко, бодрись; віра твоя спасла тебе. І спаслась жінка з того часу. ²³ І ввійшовши Ісус у господу до старшини, та побачивши сопільників та голосільників, ²⁴ рече до них: Уступіть ся: не вмерло бо дівча, а спить. І насміхались із Него. ²⁵ От же, як випроваджено людей, та ввійшов Він і взяв її за руку, то дівча і встало. ²⁶ І рознеслась про се чутка широко по всій землі тій. ²⁷ І як вийшов Ісус ізвідтіля, йшлю слідом за Ним двоє сліпих, і, порикуючи, казали: Сину Давидів, помилуй нас. ²⁸ І, як увійшов у господу, приступили до Него сліпі; й рече їм Ісус: Чи віруєте ви, що я можу се зробити? Кажуть Йому: Так, Господи. ²⁹ Тоді приторкнув ся Він до очей їх, і рече: По вірі вашій нехай станеть ся вам. ³⁰ І

відкрились їм очі. І наказав їм Ісус: Гледіть, щоб ніхто не довідався. ³¹ Вони ж, вийшовши, розпустили про Него чутку по всій землі тій. ³² Як же вони виходили, ось приведено до Него німого чоловіка біснуватого. ³³ І, як вигнав Він біса, почав німий говорити; й дивувались люде, кажучи: Ніколи не явилось такого в Ізраїлі. ³⁴ Фарисеї ж казали: Виганяв Він біси князем бісовським. ³⁵ І ходив Ісус по всіх городах і селах, навчаючи по школах їх, і проповідуючи євангелію царства, й сціляючи всяку болість і всяку неміч між людьми. ³⁶ Поглядаючи ж на людей, жалкував над ними, що були потомлені й розпорошені, як вівці без пастиря. ³⁷ Рече тоді ученикам своїм: Жнива багато, робітника ж мало. ³⁸ Просіть Господа жнива, щоб вислав женців на жниво своє.

10

¹ І, прикликавши дванайцять учеників своїх, дав їм власть над нечистими духами, щоб виганяли їх, і сціляли всяку болість і всяку неміч. ² На ймя ж дванайцять апостолів були: первий Симон, що прозвано Петром, та Андрій брат його; Яков Заведеїв, та Иоан брат його; ³ Филип, та Вартоломей; Тома, та Маттей митник: Яков Алфеїв, та Леввій, на прізвище Тадей; ⁴ Симон Хананець, та Юда Іскаріотський, що й зрадив його. ⁵ Сих дванайцятьох послав Ісус, і наказав їм, глаголючи: Не йдіть шляхом поган, і не ввійдьте в город Самарянський; ⁶ а радніщ ійдіть до загублених овечок дому Ізраїлевого, ⁷ а ходячи проповідуйте, глаголючи: Царство небесне наближилось. ⁸ Сціляйте недужих, очищайте прокажених, воскрешайте мертвих, виганяйте біси; дармо прийняли, дармо й давайте. ⁹ Не беріть собі ні золота, ні срібла, ні грошей у череси ваші, ¹⁰ ані торбини на дорогу, ані двох одежин, ні обува, ні палиці: бо робітник

достоем харчі своєї. ¹¹ І в який город чи село ввійдете, розпитайте, хто там є достойний; там і пробувайте, аж поки вийдете. ¹² А як увійдете в яку господоу, витайте її, кажучи: Мир сій господі. ¹³ І, коли господа достойна, нехай упокій ваш зійде на неї. Коли ж вона недостойна, то нехай упокій ваш вернеться до вас. ¹⁴ А хто вас не прийме й не слухати мене словес ваших, то, виходячи з такого дому чи города того, отрусить і порох із ніг ваших. ¹⁵ Істинно глаголю вам: Легше буде землі Содомській та Гоморській суднього дня, ніж городів тому. ¹⁶ Оце я посилаю вас, як овечок між вовки; тим бувайте мудрі, як вужі, та тихі, як голуби. ¹⁷ Та й стережіть ся людей: бо вони видавати муть вас у судові зборища, й в школах своїх бити вас будуть; ¹⁸ і водити муть вас перед старших та перед царів за мене, на свідкуваннє їм і поганам. ¹⁹ Як же видавати муть вас, не дбайте про те, як і що вам казати; бо дасть ся вам того часу, що вам казати. ²⁰ Не ви бо промовляти мете, а дух Отця вашого промовляти ме в вас. ²¹ Видавати ж мене брат брата на смерть, і батько дитину, і вставати муть діти на родителів, і вбивати муть їх. ²² І ненавидіти муть вас усі за ймя мое; хто ж видержить до кінця, той спасеть ся. ²³ Коли ж вас гонити муть у тому городі, втікайте в інший: істинно бо глаголю вам: Не перейдете ще городів Ізраїлевих, доки Син чоловічий прийде. ²⁴ Ученик не старший од учителя свого, ані слуга од пана свого. ²⁵ Доволі з ученика, коли буде, як учитель його, а слуга, як пан його. Коли господаря дому названо Вельзевулом, то як більше домашніх його? ²⁶ Тим же то не лякайтесь їх: нема бо нічого закритого, що не відкриеть ся, ані захованого, що не виявить ся. ²⁷ Що я кажу вам потемки, кажіть повидну; й що чуєте на ухо, проповідуйте на домах. ²⁸ І не лякайтесь тих, що вбивають тіло, душі ж не здоліють убити; а лякайтесь

більше того, хто зможе погубити і душу й тіло в пеклі. ²⁹ Хиба не два горобці продають ся за шага? а ні один з них не впаде на землю без Отця вашого. ³⁰ У вас же і все волоссе на голові перелічене. ³¹ Оце же не лякайтесь: ви дорожчі многих горобців. ³² От же всякий, хто мене визнавати ме перед людьми, того й я визнавати му перед Отцем моїм, що на небі. ³³ А хто відречеть ся мене перед людьми, того й я відречусь перед Отцем моїм, що на небі. ³⁴ Не думайте, що я прийшов послати впокій на землю; не прийшов я послати впокій, а меч. ³⁵ Бо прийшов я, щоб поставити чоловіка різно проти батька його, й дочку проти матери її, й невістку проти свекрухи її. ³⁶ І будуть ворогами чоловікові домашні його. ³⁷ Хто любить батька або матір більш мене, недостоен мене; й хто любить сина або дочку більш мене, недостоен мене. ³⁸ І хто не візьме хреста свого, й не піjde слідом за мною, недостоен мене. ³⁹ Хто б знайшов душу свою, погубить її; а хто б згубив душу свою задля мене, знайде її. ⁴⁰ Хто приймав вас, мене приймає; а хто приймав мене, приймає Того, хто послав мене. ⁴¹ Хто приймає пророка в імя пророка, одержить нагороду пророчу; й хто приймав праведника в імя праведника, одержить нагороду праведничу. ⁴² І хто напоїть одного з сих малих тільки чашею холодної води, в імя ученика, істино глаголю вам: Не втеряє нагороди своєї.

11

¹ І сталось, як скінчив Ісус, наказуючи дванайцятьом ученикам своїм, пійшов звідля навчати й проповідувати по городах їх. ² Почувши ж Йоан у темниці про діла Христові, дослав двох учеників своїх, ³ сказати Йому: Чи ти грядущий, чи иншого ждати нам? ⁴ Одказав Ісус і рече ім: Ійдіть та

сповістить Йоана про все, що чули й бачили: ⁵ сліпі бачать, і криві ходять, прокажеш очищають ся, і глухі чують, мертві встають, і вбогі проповідують благовісте. ⁶ І щасливий, хто не поблазнить ся мною. ⁷ Як же вони відходили, почав Ісус говорити людям про Йоана: Чого виходили ви в пустиню дивитись? На тростину, що вітер колише? ⁸ Або чого виходили ви дивитись? На чоловіка одягненого в мяку одєжу? ось ті, що носять мяку одєжу, вони в царських будинках. ⁹ Або чого виходили ви дивитись? На пророка? Так, глаголю вам: І більше пророка. ¹⁰ Се ж бо той, про кого писано: Ось посилаю ангела мого перед лицем твоїм, що приготує дорогу твою перед тобою. ¹¹ Істино глаголю вам: Не явив ся між народженими від жінок більший од Йоана Хрестителя; найменший же у царстві небесному більший од него. ¹² І від часів Йоана Хрестителя та й до сього дня царство небесне здобуваєть ся силою, і хто здобуває, той силоміць бере його. ¹³ Бо всі пророки й закон пророкували до Йоана ¹⁴ І коли хочете прийняти, він єсть Ілия, що має прийти. ¹⁵ Хто має уші слухати, нехай слухає. ¹⁶ Кому ж я уподоблю рід сей? Подібен він тим дітям, що сидять на торгу, та гукають до своїх товаришів, ¹⁷ та кажуть: Ми вам сурмили, а ви не скакали; ми вам жалібно приговорювали, а ви не плакали. ¹⁸ Бо прийшов Йоан, не їсть і не пє, а вони кажуть: Диявола має. ¹⁹ Прийшов Син чоловічий, їсть і пє, а вони кажуть: Ось чоловік прожора та п'яниця, друг митникам та грішникам. І оправдилась премудрість од дітей своїх. ²⁰ Тоді почав докоряти городам, де стало ся найбільше чудес Його, що не покаялись: ²¹ Горе тобі, Хоразине! горе тобі, Витсаїдо! бо коди б чудеса, що стали ся в вас, стались у Тирі та Сидоні, давно були б вони покаялись у веретиці та попелі.

²² Тільки ж глаголю вам: Одрадніше буде Тирові та Силонові суднього дня, ніж вам. ²³ І ти, Капернауме, що піднявся аж під небо, провадиш ся в саме пекло; бо коли б чудеса, що стали ся в тобі, стали ся в Содомі, zostав ся б він аж і досі. ²⁴ Тим то глаголю вам: Що одрадніше буде землі Содомській суднього дня, ніж тобі. ²⁵ І озвав ся Ісус того часу знов і рече: Хвалю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що Ти втаїв се від премудрих і розумних, а відкрив сеє те недоліткам. ²⁶ Так, Отче: бо так воно вподобалось тобі. ²⁷ Все передане мені від Отця мого, й ніхто не знає Сина, тільки Отець; ані Отця ніхто не знає, тільки Син, та кому хоче Син одкрити. ²⁸ Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, я впокою вас. ²⁹ Візьміть ярмо мов на себе, й навчіть ся від мене: бо я тихий і смирний серцем; то й знайдете відпочинок душам вашим. ³⁰ Бо ярмо моє любе, й тягар мій легкий.

12

¹ Того ж часу йшов Ісус у суботу засівами, ученики ж Його зголодніли, й почали рвати колоссе та їсти. ² Побачивши се Фарисеї, казали до Него: Ось Твої ученики роблять, чого не годить ся робити в суботу. ³ Він же рече до них: Хиба ви не читали, що зробив Давид, як зголоднів він і ті, що були з ним: ⁴ як він увійшов до Божого дому, та поїв хліби показні, що не годилось йому їсти, ні тим, що були з ним, а тільки одним священикам? ⁵ Або, хиба ви не читали в законі, як у суботу священики в церкві лам-лють суботу, та й не винуваті? ⁶ Я ж вам глаголю: Що тут єсть більший од церкви. ⁷ А коли б ви знали, що воно є: Милости хочу, а не жертви, то не осуджували б невинуватих. ⁸ Бо Син чоловічий - Він Господь і суботи. ⁹ І, пі йшовши звідтіля, увійшов у школу їх. ¹⁰ І ось був там чоловік із сухою рукою. І питали

Його, кажучи: Чи годить ся в суботу сціляти? щоб обвинувати його. ¹¹ Він же рече до них: Де між вами чоловік, що має одну вівцю, і коли впаде вона субітнього дня в яму, він не візьме, та й не витягне її? ¹² Як же більше луччий чоловік од вівці? Тим годить ся чинити добро і в суботу. ¹³ Рече тоді до чоловіка: Простягни руку твою. І простат, і стала вона здорова, як і друга. ¹⁴ Фарисеї ж, вийшовши, радили раду проти Него, як погубити Його. ¹⁵ Та довідавшись про се Ісус, вийшов ізвідтіля; і пішло слідом за Ним багато народу, і сцілив він усіх, ¹⁶ та й наказав їм, щоб не виявляли Його: ¹⁷ щоб. справдилось, що сказав Ісаїя пророк, глаголючи: ¹⁸ Се слуга мій, що я вибрав; любий мій, що вподобала Його душа моя; положу духа мого на Него, й вістити ме поганам суд; ¹⁹ не змагати меть ся, і не кричати ме, й голосу його ніхто не чути ме по улицах; ²⁰ приломаної тростини не доломить, і льону димуючого не потушить доки не доведе суду до подути, ²¹ і на ймя його вповати муть погане. ²² Приведено тоді до Него біснுவатого, сліпого й німого; і сцілив його так що сліпий і німий розмовляв і бачив. ²³ І здивувавсь увесь народ, і казали: Чи сей не син Давидів? ²⁴ Почувши ж се Фарисеї, казали: Не інакше виганяв сей біси, як Вельзевулом, князем бісовським. ²⁵ Знав же Ісус думки їх, і рече до них: Всяке царство, що поділить ся у собі, спустів; і всякий город і господа, що поділить ся у собі, не встоїть. ²⁶ І коли сатана сатану виганяє, то розділив ся сам у собі; як же стояти ме царство його? ²⁷ І коли я виганяю біси Вельзевулом, то ким виганяють їх сини ваші? Тим вони будуть вашими суддями. ²⁸ Коли ж я виганяю біси Духом Божим, то вже приспіло до вас царство Боже. ²⁹ Або, як може хто увійти в господа сильного, та пожакувати надоби

його, хиба що звяже перше сильного, й тоді пожакув
господу його ³⁰ Хто не зо мною, той проти мене; і
хто не збирає зо мною, той розсипав. ³¹ Тим глаголю
вам: Усякий гріх і хула простить ся людям; а хула
на Духа не простить ся людям. ³² І хто скаже слово
проти Сина чоловічого, простить ся йому; а хто скаже
слово проти Духа сьвятого, не простить ся йому ні
в сьому віку, ні в будучому. ³³ Або посадите дерево
добре, то й овощ його добрий; або посадите дерево
пусте, то й овощ його пустий; бо дерево познаєть ся по
овощу. ³⁴ Кодло гадюче, як можете промовляти добрі
речі, бувши лихими? бо від переповні серця уста
промовляють. ³⁵ Добрий чоловік із доброго скарбу
серця виносить добре, а лихий чоловік із лихого
скарбу виносить лихе. ³⁶ Я ж вам глаголю: Що за всяке
дусте слово, яке говорити муть люде, дадуть одвіт
еуднього дня. ³⁷ Бо по словам твоїм справдиш ся, й по
словам твоїм осудиш ся. ³⁸ Озвались тоді проти сього
деякі а письменників та Фарисеїв, кажучи: учителю,
хочемо від тебе ознаку бачити. ³⁹ Він же, озвавшись,
рече їм: Лукаве та перелюбне кодло ознаки шукає,
та ознака, не дасть ся йому, як тільки ознака Йони
пророка. ⁴⁰ Бо, як Йона був три дні й три ночі у
кита в череві, так буде й Син чоловічий три дні й
три ночі в серці землі. ⁴¹ Ниневяне встануть на
суд із кодлом сим, та й осудять його, бо покались
по проповіді Йониній; а ось тут більший од Йони.
⁴² Полуденна цариця встане на суд із кодлом сим та й
осудить його: бо прийшла з найдальших країн землі
слухати премудрості Соломонової; а ось тут більший
од Соломона. ⁴³ Як же нечистий дух вийде в чоловіка,
то блукав по безвіддях, шукаючи відпочинку, та й
не знаходить. ⁴⁴ Тоді каже: Вернись у домівку
мою, звідкіля я вийшов; і, прийшовши/ знаходить її

порожню, виметену й прибрану. ⁴⁵ Йде тоді, й бере до себе сім інших духів, ще зліщих ніж сам, і ввійдять та й живуть там; і буде останнє чоловіка того гірше ніж перше. Так станеть ся й кодлу сьому лукавому. ⁴⁶ Ще ж промовляв Він до людей, ааг ось мати й брати Його стояли надворі, бажаючи говорити з Ним. ⁴⁷ Каже ж один до Него: Он мати Твоя й брати Твої стоять надворі, бажаючи говорити з Тобою. ⁴⁸ Він же, озвавшись, рече до говорячого йому: Хто се мати моя? і хто брати мої? ⁴⁹ І, простяппи руку свою на учеників своїх, рече: Ось мати моя й брати мої! ⁵⁰ Бо хто чинити ме волю Отця мого, що на небі, той брат мені, й сестра, й мати.

13

¹ Тогож дня вийшов Ісус із господи, та й сів край моря. ² І зібралось до Него багато, народу, так що Він увійшов у човен, та й сів; а весь народ стояв на березі. ³ І промовляв до него багато приповістями, глаголючи: Ото вийшов сїяч сїяти; ⁴ і як він сїяв, инше впало край шляху, й прилетіло птаство, та й повизбирувало його. ⁵ Инше ж упало на каменистому, де не мало землі багато, й зараз посходило, бо не мало глибокої землі; ⁶ як же зійшло сонце, то й повяло воно, а, не мавши кореня, посохло. ⁷ А инше попадало між тернину, й тернина, розвившись, поглушила його. ⁸ Инше яг упало на добру землю, і дало овощ, одно в сотеро, друге в шістьдесятеро, инше ж у трийцятеро. ⁹ Хто мав уші слухати, нехай слухав. ¹⁰ І, приступивши ученики, казали до Него: На що ти глаголеш до них приповістями? ¹¹ Він же, озвавшись, рече до них: Вам дано знати тайни царства небесного, їм же не дано. ¹² Хто бо мав, тому дасть ся, й надто мати ме; а хто не мав, в того візьметь ся й те, що мав; ¹³ Тим я глаголю до них приповістями: бо, дивлячись, не бачять, і

слухаючи, не чують, ані розуміють. ¹⁴ І справджується на них пророцтво Ісаїї, що глаголе: Слухом слухати мете, та й не зрозумієте, й, дивлячись, бачити мете, та й не постережете. ¹⁵ Затверділо бо серце народу сього, й ушима тяжко чують, й очі свої вони заплющили, щоб инкоди не побачити очима, й не почути ушима, й не зрозуміти серцем, і не навернутись, щоб сцілив я їх. ¹⁶ Ваші ж очі блаженні, бо бачать, і уші ваші, бо чують. ¹⁷ Істино бо глаголю вам: Що многі пророки а праведники бажали бачити, що ви бачите, та й не бачили; й чути, що ви чуєте, та й не чули. ¹⁸ Оце ж послушайте приповіді про сіяча. ¹⁹ Коли хто чує слово царства, й не зрозумів, приходить лукавий, та й хапає, що посіяно у него в серці. Се - засіяний край шляху. ²⁰ А засіяний на каменистому, се той, що чує слово, й зараз приймає його з радістю: ²¹ тільки же не мав він кореня в собі, він до часу; як настане горе або гоненне за слово, зараз блазнить ся. ²² А засіяний в тернині, се той, що чув слово, та журба віку сього і омана богацтва глушить слово, й робить ся без'овочним. ²³ Засіяний же на добрій землі, се той, що чує слово й розуміє, й дав овощ; і родить одно в сотеро, друге в шістьдесятеро, инше ж у трийцятеро. ²⁴ Ще иншу приповідь подав їм, глаголючи: Уподобилось царство небесне чоловікові, що сїв добре насінне на ниві своїй; ²⁵ як же люде спали, прийшов ворог його, й насіяв куколю між пшеницю, та й пішов. ²⁶ Як же зійшов засів, та приніс овощ, показавсь тоді й кукіль. ²⁷ І прийшли слуги господаря того, та й кажуть йому: Пане, хиба ти не добре насінне сів на твоїй ниві? Звідкіля ж узяв ся кукіль? ²⁸ Він же рече їм: Се зробив чоловік ворог. Слуги ж сказали йому: Чи хочеш, щоб ми пійшли та випололи його? ²⁹ Він же рече: Ні,

щоб виполюючи кукіль, разом з ним і пшениці не повиривали. ³⁰ Нехай ростуть обоє до жнив, а в жнива я скажу женцям: Зберіть перш кукіль та повяжіть у снопи, щоб спалити, а пшеницю зложіть у клуні в мене. ³¹ Іншу приповідь подав їм, глаголючи: Царство небесне подібне зерну горчиці, що, взявши чоловік, посіяв на ниві своїй. ³² Найдрібніше воно між усяким насіннем; як же виросте, то стане найбуйнішим між яриною, і зробить ся деревом, так що птаство небесне прилітає кублитись між гіллям його. ³³ Іншу приповідь сказав їм, глаголючи: Царство небесне подібне квасу, що жінка візьме та й роцїаить ним три мірки борошна (муки), нова все вкисне. ³⁴ Все це говорив Ісус людям приповідями, а без приповістей не говорив їм: ³⁵ щоб справдилось, що сказав пророк, глаголючи: Одкрию в приповідях уста мої, промовлю втаєне від настання сьвіта. ³⁶ Тоді одіслав Ісус людей та й пійшов до дому; і приступили до Него ученики Його, говорячи: Виясни нам приповідь про кукіль на ниві. ³⁷ Він же, озвавшись, рече їм: Сїючий добре насінне, се Син чоловічий; ³⁸ а нива, се сьвіт; добре ж насінне, се сини царства; а кукіль, се сини лукавого; ³⁹ ворог, що всїяв його, се диявол; жнива, се кінець сьвіта; а женці, се ангели. ⁴⁰ Оце ж, як той кукіль збираєть ся та палить ся огнем, так буде при кінці сьвіта сього: ⁴¹ Пошле Син чоловічий ангели свої, й позбирають вони з царства Його все, що блазнить, і всїх, що роблять беззаконне, ⁴² та й повкидають їх ув огню піч: там буде плач і скреготанне зубів. ⁴³ Тоді праведні сияти муть, як сонце в царстві Отця свого. Хто має уші слухати, нехай слухає. ⁴⁴ Знов, царство небесне подібне скарбу, закопаному на ниві: що, знайшовши його чоловік, приховав, і, радіючи, йде та й продав

все, що має, та й купує ту ниву. ⁴⁵ Знов, царство небесне подібне чоловікові купцеві, що шукає добрих перед; ⁴⁶ і знайшовши він одну перлу дорогоцінну, пійшов та й продав усе, що мав, та й купив її. ⁴⁷ Знов, царство небесне подібне неводові, що закинуто в море, й що зайняв усячини; ⁴⁸ як же став повен, то витягли його на беріг, і посідавши, вибрали що добре, у посуд, а що погане, те геть повикидали. ⁴⁹ Так буде й при кінці сьвіту: вийдуть ангели, та й повідлучають лихих зміж праведних, ⁵⁰ та й повкидають їх ув огню піч: там буде плач і скреготанне зубів. ⁵¹ І рече Ісус до них: Чи зрозуміли ви все? Кажуть вони Йому: Так, Господи. ⁵² Він же рече їм: Тим же то кожен письменник, навчений про царство небесне, подібен чоловікові господареві, що виносить із свого скарбу нове й старе. ⁵³ І сталось, як скінчив Ісус оці приповіді, пійшов ізвідтіля. ⁵⁴ І, прийшовши у свою країну, навчав їх у школі їх, так що вони дивувались і казали: Звідкіля в Сього така премудрість і сила? ⁵⁵ Хиба Він не син теслі? хиба не Його мати зветься Марія? а брати Його Яков, та Йосій, та Симон, та Юда? ⁵⁶ хиба не Його сестри між нами? Звідкіля ж се все в Него? ⁵⁷ І поблазнились Ним. Ісус же рече до них: Не є пророк без чести, хиба що в своїй отчині та в своїй домівці. ⁵⁸ І не зробив там многих чудес через недовірство їх.

14

¹ Того часу Ірод четверовластник почув чутку про Ісуса, ² і рече до слуг своїх: Се Йоан Хреститель; він устав з мертвих, то й чудеса діють ся від него, ³ Бо Ірод піймав був Йоана, звязав його, і вкинув у темницю за Іродияду, жінку брата свого Филипа. ⁴ Бо казав йому Иоан: Не годить ся тобі мати її.

⁵ І, хотів його стратити, та опасувавсь народу; бо мали його за пророка. ⁶ У день же родин Іродових, дочка Іродиядвна танцювала перед ними й догодила Іродові. ⁷ За се обіцяв він, клянучись, що дасть їй, чого просити ме. ⁸ Вона ж, наперед навчена від матері: Дай мені, каже, тут на блюді голову Йоана Хрестителя. ⁹ І засумів Ірод; однак, задля клятьби й задля тих, що сиділи з ним за столом, звелів дати. ¹⁰ І, пославши, стяв Йоана в темниці. ¹¹ І принесено голову його на блюді, й дано дівчині, вона ж віднесла матері своїй. ¹² І прийшли ученики його, і взяли тіло, й поховали його, й прийшовши, сповістили Ісуса. ¹³ Почувши про се Ісус, поплив звідтіля човном у пустиню сам один; і почувши народ, пішов слідом за Ним пішки з городів. ¹⁴ І, вийшовши Ісус, побачив багато народу, й жалкував над ними, й сцілив недужих їх. ¹⁵ Як же настав вечір, приступили до Него ученики Його, говорячи: Тут пустиня, і час уже минув; відошли народ, нехай іде в села, та накупить харчі собі. ¹⁶ Ісус же рече їм: Не треба їм йти; дайте ви їм їсти. ¹⁷ Вони ж кажуть Йому: Не маємо тут, як тільки п'ять хлібів та дві риби. ¹⁸ Він же рече: Принесіть мені їх сюди. ¹⁹ І звелів народові посідати на траві, і, взявши п'ять хлібів та дві риби, й поглянувши на небо, поблагословив, і, ламлючи, подавав хліби ученикам, а ученики людям. ²⁰ І їли вони всі, й понаїдались; і назбирали окрушин, що позоставались, дванайцять повних кошів. ²¹ А тих, що їли, було тисяч із п'ять чоловіка, опріч жінок та дітей. ²² І примусив зараз Ісус учеників своїх увійти в човен, і плисти поперед Него на той бік, поки Він одпустить народ. ²³ А відпустивши народ, зійшов на гору самотою молитись; і як настав вечір, був там один. ²⁴ Човен же був уже серед моря, і било його філями; бо вітер був противний. ²⁵ У

четверту ж сторожу ночі, прийшов до них Ісус, ідучи по морю. ²⁶ І побачивши ученики, що Він іде по морю, стрівожились, кажучи, що се мара, й кричали з переляку. ²⁷ Ісус же заговорив зараз до них, глаголючи: Спокойте ся: се я: не лякайтесь. ²⁸ Петр же, озвавшись, каже до Него: Господи, коли се Ти, зведи мені йти то Тебе по воді. ²⁹ Він же рече: Іди. І вийшов Петр із човна, й пійшов по воді, щоб йти до Ісуса. ³⁰ Та, бачивши сильний вітер, злякавсь, і, почавши тонути, кричав, говорячи: Господи, спаси мене. ³¹ Ісус же простяг зараз руку, вхопив його, й рече до него: Маловіре, чого всумнив ся еси? ³² І як увійшли вони в човен, утих вітер. ³³ А ті, що були в човні, приступивши, поклонились Йому, кажучи: Истино Божий Син еси. ³⁴ І, попливши, прибули вони в землю Генисарецьку. ³⁵ І дознавши Його тамешні люде, послали по всій тій околиці, і приводили до Него всіх недужих; ³⁶ і благали Його, щоб тільки приторкнутись їм до краю одежі Його; й скільки їх доторкувалось, одужували.

15

¹ Тоді прийшли до Ісуса письменники та Фарисеї з Єрусалиму, кажучи: ² Чого Твої ученики переступають переказ старших? бо не міють рук своїх, як їдять хліб. ³ Він же, озвавшись, рече до них: Чого ж се й ви переступаєте заповідь Божу ради переказу вашого? ⁴ Бог бо заповідав, глаголючи: Поважай батька твого й матір, і: Хто лає батька або матір, нехай умре смертю. ⁵ Ви ж кажете: Хто скаже батькові або матері: Се дар (Божий), чим би ти з мене мав покористуватись, ⁶ той може не поважати батька свого або матери своєї. І знівечили ви заповідь Божу ради переказу вашого. ⁷ Лицеміри,

добре прорік про вас Ісаія, глаголючи: ⁸ Народ сей приближуєть ся до мене губами своїми, й устами мене шанує, серце ж їх далеко від мене. ⁹ Та марно вони поклоняють ся мені, навчаючи наук заповідей чоловічих. ¹⁰ І, прикликавши людей, рече до них: Слухайте та й розумійте: ¹¹ Не те, що входить в уста, сквернить чоловіка, а що виходить із уст те сквернить чоловіка. ¹² Приступивши тоді ученики, рекли до Него: Чи знаєш, що Фарисеї, чувши слово, поблазнились? ¹³ Він же, озвавшись, рече: Усяка рослина, що не насаджував Отець мій небесний, викоренить ся. ¹⁴ Не вважайте на них: проводирі вони сліпі сліпих. А коли сліпий веде сліпого, обидва впадуть у яму. ¹⁵ Озвав ся ж Петр і каже до Него: Виясни нам сю приповідь. ¹⁶ Ісус же рече: Чи й ви ще без розуму? ¹⁷ Чи ще не зрозуміли, що те, що входить в уста, йде в живіт, і звергаєть ся в одхідник; ¹⁸ а те, що виходить із уст, береть ся з серця, і воно сквернить чоловіка. ¹⁹ Бо з серця беруть ся ледачі думки, душогубства, перелюбки, бдуд, крадіж, криве свідкування, хула. ²⁰ Оце, що сквернить чоловіка; а їсти, непомивши рук, се не сквернить чоловіка. ²¹ Вийшов тоді Ісус ізвідтіля, і перейшов у Тирські та в Сидонські сторони. ²² Коли се жінка Канаанка прийшла з тих гряниць, і кричала до Него, кажучи: Помилуй мене, Господи, сину Давидів; дочка моя тяжко біснуєть ся. ²³ Він же не відказав їй ні слова. І, приступивши ученики Його, благали Його, кажучи: Відпусти її, бо кричить за нами. ²⁴ Він же, озвавшись, рече: Послано мене тільки до загублених овечок дому Ізраїлевого. ²⁵ Вона ж, приступивши, поклонилась Йому, кажучи: Господи, поможи мені. ²⁶ Він же, озвавшись, рече: Не годить ся взяти в дітей хліб, і кинути собакам. ²⁷ А вона каже: Так, Господи;

тільки ж і собаки їдять кришки, що падають із стола в господаря їх. ²⁸ Тоді озвався Ісус і рече до неї: Жінко, велика віра твоя: нехай станеть ся тобі, як бажаєш. І одужала дочка її з того часу. ²⁹ І, перейшовши Ісус ізвідтіля, прийшов близько до моря Галилейського, й, зійшовши на гору, сів там. ³⁰ І поприходило до Него пребагато людей, маючи з собою кривих, сліпих, німих, калік і багацько інших, та й клали їх у ногах в Ісуса, й сцілив їх, ³¹ так що люде дивувались, бачивши, що німі говорять, каліки здорові, криві ходять, а сліпі бачать; і прославляли Бога Ізраїлевого. ³² Ісус же, покликавши учеників своїх, рече: Жаль мені людей, бо вже вони три дні пробувають зо мною, й не мають що їсти; а не хочу відпустити їх голодних, щоб не помліли на дорозі. ³³ І кажуть Йому ученики Його: Де ж нам узяти стільки хліба в пустині, щоб нагодувати стільки народу? ³⁴ І рече їм Ісус: Скільки хлібів маєте ви? Вони ж кажуть: Сім, та кілька рибок. ³⁵ І звелів народові посідати на землі. ³⁶ І, взявши сім хлібів та рибу, оддав хвалу, ламав і давав ученикам своїм, а ученики народові. ³⁷ І їли всі, й понаїдались; і назбирали останків ламаного сім повних кошів. ³⁸ А тих, що їли, було чотири тисячі чоловіка, опріч жінок та дітей. ³⁹ І, відпустивши народ, увійшов у човен, та й прибув у границі Магдалські.

16

¹ Поприходили також Фарисеї та Садукеї й, спокушуючи Його, бажали від Него, щоб показав їм ознаку з неба. ² Він же, озвавшись, рече їм: Як настане вечір, ви говорите: Погода, бо червоніє небо. ³ А вранці: Сьогодні непогідь, бо небо червоніє та хмарить ся. Лицеміри, лице неба вмієте познавати, а ознак часу не можете? ⁴ Кодло лукаве та перелюбне

ознаки шукав; а ознака не дасть ся йому, хиба тільки ознака Йони пророка. І, покинувши їх, пійшов. ⁵ Та ученики Його, перепливши на той бік, забули взяти хліба. ⁶ Ісус же рече до них: Гледіть, остерегайтесь квасу Фарисейського та Садукейського. ⁷ Вони ж міркували собі, кажучи: Се, що не взяли ми хліба. ⁸ Постерігши ж се Ісус, рече до них: Що ви міркуєте собі, маловіри, що хліба не взяли? ⁹ Хиба ще не зрозуміли, та й не памятаєте пяти хлібів п'ятьом тисячам, і скільки кошів набрали? ¹⁰ ані семи хлібів чотирьом тисячам, і скільки кошів набрали? ¹¹ Як се не розумієте, що не про хліб я казав вам, остерегатись квасу Фарисейського та Садукейського? ¹² Тоді зрозуміли, що не казав остерегатись квасу хлібного, а науки Фарисейської та Садукейської. ¹³ Як же прийшов Ісус у сторони Кесарії Филипової, то питав учеників своїх, глаголючи: За кого мають люде мене, Сина чоловічого? ¹⁴ Вони ж сказали: Одні за Йоана Хрестителя, другі за Ілію, інші ж за Єремію або одного з пророків. ¹⁵ Рече до них: Ви ж як кажете? хто я? ¹⁶ Озвавшись Симон Петр, каже: Ти еси Христос, Син Бога живого. ¹⁷ І озвавшись Ісус, рече до него: Блажен еси; Симоне, сину Йонин, бо тіло й кров не відкрила тобі сього, а Отець мій, що на небі. ¹⁸ Скажу ж і я тобі: Що ти еси Петр, і на сьому камені збудую церкву мою, і ворота пекельні не подужають її. ¹⁹ І дам я тобі ключі царства небесного; й що звяжеш на землі, буде звязане на небі; а що розвяжеш на землі, буде розвязане на небі. ²⁰ Тоді наказав ученикам своїм, щоб не казали нікому, що Він Ісус Христос. ²¹ З того часу почав Ісус виявляти ученикам своїм, що мусить йти в Єрусалим, і багато терпіти од старших, та архиереїв, та письменників, і бути вбитим, і встати третього дня. ²² І взявши Його Петр, почав докоряти

Йому, кажучи: Пожаль ся себе, Господи; нехай се не станеть ся Тобі. ²³ Він же обернувся і рече до Петра: Геть від мене, сатано! ти блазниш мене, бо не гадаєш про Боже, а про чоловіче. ²⁴ Рече тоді Ісус ученикам своїм: Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеть ся себе самого, й візьме хрест свій, та й іде слідом за мною. ²⁵ Хто бо хоче спасти душу свою, той погубить її; хто ж погубить душу свою ради мене, знайде її. ²⁶ Що бо за користь, чоловікові, хоч би сьвіт увесь здобув, а душу свою занапастив ? або що дасть чоловік у замін за душу свою ? ²⁷ Прийде бо Син чоловічий у славі Отця свого з ангелами своїми; й тоді віддасть кожному по ділам його. ²⁸ Істино глаголю вам: Єсть деякі між стоячими тут, що не вкусять смерти, аж поки побачять Сина чоловічого, грядущого в царстві своїм.

17

¹ А через шість день бере Ісус Петра, Якова, та Йоана брата його, й веде їх на гору високу окреме, ² й персобразивсь перед ними: й сяло лице Його як сонце, а одежа Його стала біла, як сьвітло. ³ Коли се явивсь їм Мойсей та Ілия, розмовляючи з Ним. ⁴ Озвав ся ж Петр, і рече до Ісуса: Господи, добре нам тут бути: коли хочеш, зробимо тут три намети: один Тобі, один Мойсейові, а один Ілії. ⁵ Ще він говорив, аж ось ясна хмара отінила їх, і ось голос із хмари глаголючий: Се Син мій любий, що я Його вподобав; Його слухайте. ⁶ Зачувши се ученники, припали лицем до землі, й полякались вельми. ⁷ І прийшовши Ісус, торкнув їх, і рече: Устаньте й не лякайтесь. ⁸ Вони ж, знявши очі свої, не бачили нікого, тільки одного Ісуса. ⁹ І, як сходили вони з гори, нака. зав їм Ісус, глаголючи: Не кажіть нікому про сю із'яву, аж поки Син чоловічий устане

з мертвих. ¹⁰ І питали в Него ученики Його кажучи: Що ж се кажуть письменники, що Ілия мусить прийти попереду? ¹¹ Ісус же, озвавшись, рече їм: Ілия прийде попереду, і налагодить усе. ¹² Я ж глаголю вам: Що Ілия вже прийшов, та й не познали його, а зробили на йому, що схотіли. Так і Син чоловічий терпіти ме від них. ¹³ Тоді зрозуміли ученики, що глаголав їм про Іоана Хрестителя. ¹⁴ І, як прийшли вони до народу, приступив до Него чоловік, припавши йому до ніг і говорячи: ¹⁵ Господи, помилуй мого сина; він бо місячник, і тяжко мучить ся: почасти бо падає в огонь, і почасти в воду. ¹⁶ І привів я його до учеників Твоїх, та й не змогли вони сцілити його. ¹⁷ Озвав ся ж Ісус і рече: О кодло невірне та розвратне! Доки буду з вами? доки терпіти му вас? Приведіть мені його сюди. ¹⁸ І погрозив йому Ісус і вийшов з него диявол, і одужав хлопець з того часу. ¹⁹ Приступивши тоді ученики до Ісуса, сказали на самоті: Чом не змогли ми вигнати його? ²⁰ Ісус же рече їм: Через невіру вашу, істино бо глаголю вам: Коли б ви мали віри з зерно горчиці, то сказали б оцій горі: Перејди звідсіля туди; то й перејде; й нічого не буде неможливого вам. ²¹ Се ж кодло не виходить, як тільки молитвою та постом. ²² Як же пробували вони в Галилеї, рече до них Ісус: Син чоловічий буде виданий у руки людям; ²³ і вбють Його, а третього дня Він устане. І засудили вони вельми. ²⁴ Як же прийшли в Капернаум, приступили ті, що данину збирали, до Петра, й казали: Чи не дасть ваш учитель данини? ²⁵ Каже: Так. І як увійшов у господу, попередив його Ісус, глаголючи: Що ти думаєш, Симоне? з кого! земні царі збирають данину? з своїх синів, чи з чужих? ²⁶ Каже до Него Петр: Із чужих. Рече йому Ісус: То сини вільні. ²⁷ Тільки ж, щоб не блазнити нам їх, ійди до моря,

та закинь удку, й першу рибу, що піймаєть ся, візьми й роззявивши їй рот, знайдеш статисти; взявши його, дай їм за мене й за себе.

18

¹ Того часу приступили ученики до Ісуса, кажучи: Хто більший у царстві небесному? ² І, покликавши Ісус хлопятко до себе, поставив його серед них, ³ і рече: Істино глаголю вам: Коли не навернетесь, та не станете як діти, то не ввійдете в царство небесне. ⁴ Оце ж, хто смирить ся, як хлопятко се, той більший у царстві небесному. ⁵ І хто прийме одно таке хлопятко в ім'я моє, мене приймає. ⁶ Хто ж зблазнить одного з сих малих, що вірують у мене, лучче йому, щоб повішено млинове жорно на шию йому, та й утоплено в глибині морській. ⁷ Горе світові від поблазней! треба бо прийти поблазням, тільки ж горе тому чоловікові, що через него поблазнь приходить! ⁸ Коли ж рука твоя або нога твоя блазнить тебе, відотни її, та й кинь од себе: лучче тобі ввійти в житте кривим або калікою, ніж мавши дві руці чи дві нозі, бути вкинутим ув огонь вічний. ⁹ І коли око твоє блазнить тебе, вирви його, та й кинь од себе: лучче тобі увійти в житте однооким, аніж мавши дві оці, бути вкинутим ув огняне пекло. ¹⁰ Гледіть, щоб не погордувати одним із малих сих: глаголю бо вам: Що ангели їх на небі по всяк час бачять лице Отця мого небесного. ¹¹ Син бо чоловічий прийшов спасати загублене. ¹² Як вам здаєть ся? коли буде в якого чоловіка сотня овечок, та заблудить одна з них, чи не покине він девятьдесять і девять, та не пі йде в гори, й не шукати ме заблудної? ¹³ І коли доведеть ся знайти її, істино глаголю вам, що веселить ся над нею більше, ніж над девятьдесять і девятьма, що не

заблудили. ¹⁴ Так нема волі перед Отцем вашим, що на небі, щоб загинув один із сих малих. ¹⁵ Коли ж погрішить проти тебе брат твій, йди й обличи його між тобою й ним самим. Коли послухає тебе, здобув еси брата твого; ¹⁶ коли ж не послухає, візьми з собою ще одного або двох, щоб при устах двох свідків, або трьох, стало кожне слово. ¹⁷ Коли ж не послухає їх, скажи церкві. Коли ж і церква не послухає, нехай буде тобі, як поганин і митник. ¹⁸ Істино глаголю вам: Що звяжете на землі, буде звязане на небі; а що розвяжете на землі, буде розвязане на небі. ¹⁹ Знов глаголю вам: Що коли двоє з вас згодять ся на землі про всяку річ, якої просити муть, станеть ся їм від Отця мого, що на небі. ²⁰ Де бо двоє або троє зберуть ся в ім'я моє, там я посеред них. ²¹ Приступивши тоді Петр до Него, рече: Господи, скільки раз грішити мені проти мене брат мій, і я прощати му йому? до семи раз? ²² Рече йому Ісус: Не кажу тобі: До семи раз, а: До сімдесять раз семи. ²³ Тим же то уподобилось царство небесне чоловіку цареві, що схотів узяти перелік од слуг своїх. ²⁴ Як же почав брати, приведено йому одного, що завинив йому десять тисяч талантів. ²⁵ Як же не мав він, що віддати, звелів пан його продати його, й жінку його, й дітей, і все що мав, та й віддати. ²⁶ Упавши тоді слуга, поклонив ся йому, кажучи: Пане, потерпи мені, а все тобі віддам. ²⁷ Змилосердив ся ж пан слуги того, відпустив його, й простив йому довг. ²⁸ Слуга ж той, вийшовши, знайшов одного з товаришів своїх, що завинив йому сотню денаріїв; і, вхопивши його, давив, кажучи: Віддай мені, що винен. ²⁹ Упавши тоді товариш його в ноги йому, благав його, кажучи: Потерпи мені, і все віддам тобі. ³⁰ Він же не схотів, а, відійшовши; укинув його в темницю, поки віддасть довг. ³¹ Бачивши ж товариші його, що сталось, жалкували вельми, й,

пійшовши, сказали своєму панові все, що сталося.
³² Тоді, призвавши його пан його, рече йому: Слуго ледачий, увесь довг той простив я тобі, як благав еси мене; ³³ чи не слід було й тобі помилувати товариша твого, як і я тебе. помилував? ³⁴ І, розгнівившись пан його; передав його мучителям, аж поки віддасть увесь довг йому. ³⁵ Так і Отець мій небесний робити ме вам, як не прощати мете кожен братові своєму від сердець ваших провин їх.

19

¹ І сталося, як скінчив Ісус ці слова, вийшов він з Галилеї, і прийшов у гряниці Юдейські, за Йорданом.
² І йшло слідом за Ним пребагато народу, й вигоїв їх там. ³ приступили до Него Фарисеї, спокушуючи Його, й кажучи Йому: Чи годить ся чоловікові розводитись із жінкою своєю за всяку вину? ⁴ Він же, озвавшись, рече їм: Хиба ви не читали, що хто втворив у почині, - чоловіком і жінкою втворив їх? ⁵ І рече: Тому чоловік покине батька й матір та пригорнеть ся до жінки своєї, й будуть у двох тіло одно; ⁶ так що вже не двоє, а тіло одно. Оце ж, що Бог злучив, чоловік нехай не розлучує. ⁷ Кажуть вони Йому: На що ж звелів Мойсей давати розвідний лист і розводитись із нею? ⁸ Рече їм: Мойсей задля жорстокости сердець ваших дозволив вам розводитись із жінками вашими; у почині ж не було так. ⁹ Глаголю ж вам: Хто розведеть ся з жінкою своєю - хиба за перелюб - та оженить ся з иншою, робить перелюб ; і хто з розвідкою оженить ся робить перелюб. ¹⁰ Кажуть Йому ученики Його: Коли така справа чоловіка з жінкою, то не добре женитись. ¹¹ Він же рече їм: Не всі зміщають слово се, а кому дано. ¹² Єсть бо скопці, що з утроби матерної родились так; і в скопці, що скопились од людей; і в

скопці, що скопили себе задля царства небесного. Хто може змістити, нехай містить. ¹³ Тоді поприводили до Него діток, щоб положив руки на них, та помолився; ученики ж заказували їм. ¹⁴ Ісус же рече: Пустіть діток, не з'упиняйте їх прийти до мене, бо таких царство небесне. ¹⁵ І, положивши руки на них, пійшов звідтіля. ¹⁶ І ось один, приступивши, каже Йому: Учителю благий, що доброго робити мені, щоб мати життв вічне? ¹⁷ Він же рече до Него: Чого ти звеш мене благим? ніхто не благий, тільки один. Бог. Коли ж бажаєш увійти в життє, держи заповіді. ¹⁸ Каже до Него: Которі? Ісус же рече: Оці: Не вбивай, Не роби перелюбу, Не крадь. Не свідкуй криво; ¹⁹ Поважай батька твого й матір, і: Люби ближнього твого, як себе самого.. ²⁰ Каже Йому молодець: Все се хоронив я з малку мого; чого ще не достає мені? ²¹ Рече до него Ісус: Коли хочеш бути звершений, іди продай, що маєш, і дай убогим, а мати меш скарб на небі; і приходь, та й іди слідом за мною. ²² Як же почув молодець се слово, одійшов засмутившись; бо мав достатки великі. ²³ Ісус же рече до учеників своїх: Істино глаголю вам: Що тяжко багатому ввійти в царство небесне. ²⁴ Знов же глаголю вам: Легше верблюдові кріз ушко голки пройти, ніж багатому в царство Боже ввійти. ²⁵ Почувши ж ученики Його, дивувались вельми, кажучи: Хто ж зможе спасти ся? ²⁶ Ісус же, глянувши, рече їм: У людей се не можливе, у Бога ж все можливе. ²⁷ Озвавсь тоді Петр і каже до Него: Ось ми покинули все, та й пійшди сдідом за Тобою; що ж буде нам? ²⁸ Ісус же рече до них: Істино глаголю вам: Що ви, пійшовши слідом за мною, у новонастанню, як сяде Син чоловічий на престолі слави своєї, сядете також на дванайцяти престолах, судячи дванайцять родів Ізраїлевих. ²⁹ І кожен, хто

покинув доми, або братів, або сестер, або батька, або матір, або жінку, або дітей, або поля, задля імя мого, в сотеро прийме, й життє вічне осягне. ³⁰ Тільки ж многі перві будуть останні, а останні - перві.

20

¹ Подібне бо царство небесне чоловіку господареві, що вийшов рано вранці наймати робітників у виноградник свій. ² І, згодившись із робітниками по денарію на день, післав їх у виноградник свій. ³ І, вийшовши коло третьої години, побачив внших, що стояли на торгу без діла, ⁴ і рече до них: Ідїть і ви у виноградник, і що буде право, дам вам, Вони й пійшли. ⁵ Вийшовши знов коло шестої і девятої години, зробив так само. ⁶ Вийшовши ж коло одинайцятої години, знайшов інших, що стояли без діла, й рече до них: Чого тут стоїте увесь день без діла? ⁷ Кажуть вони йому: Бо ніхто не найняв нас. Рече він їм: Ійдїть і ви в виноградник, і що буде право, одержите. ⁸ Як же настав вечір, рече пан виноградника доморядникові своєму: Поклич робітників, та роздай їм нагороду, почавши від останніх аж до первих. ⁹ І прийшовши ті, що коло одинайцятої години, взяли по денарію. ¹⁰ Прийшовши ж перші, думали, що більше візьмуть; та взяли й вони по денарію. ¹¹ І взявши вони, нарекали на господаря, ¹² говорячи: Що сї останні одну годину робили, й зрівняв еси їх із нами, що зносили тяготу дня і спеку. ¹³ Він же, озвавшись, рече одному з них: Друже, не кривжду тебе; хиба не за денарія згодив ся еси зо мною? ¹⁴ Візьми своє, та й іди: я ж хочу й сьому останньому дати, що й тобі. ¹⁵ Хиба ж не вільно мені робити, що хочу, з добром моїм? Чи того твоє око лихе, що я добрий? ¹⁶ Так будуть останні перві, а перві

останні; багато бо званих, мало ж вибраних. ¹⁷ І, йдучи Ісус у Єрусалим, узяв дванайцять учеників на самоту в дорозі, й рече до них: ¹⁸ Оце ми йдемо в Єрусалим; і буде виданий Син чоловічий архиереям, та письменникам, і осудять вони Його на смерть; ¹⁹ і видадуть Його поганам, щоб з Него насьміхались, та били, та розпяли, а третього ж дня він воскресне. ²⁰ Тоді приступила до Него мати синів Зеведеєвих із синами своїми, кланяючись та просячи чогось у Него. ²¹ Він же рече до неї: Чого хочеш? Каже вона до Него: Скажи, щоб сиділи оці два сини мої, один по правиці Твоїй, а другий по лівиці у царстві Твоєму. ²² Озвав ся ж Ісус і рече; Не знаєте, чого просите. Чи зможете ви пити чашу, яку я пити му, й хреститись хрещенням, яким я хрещусь? Кажуть йому: Зможемо. ²³ І рече до них: Ви то чашу мою пити мете, й хрещенням, яким я хрещусь, хреститиметесь; тільки ж, щоб вам сидіти по правиці в мене й по лівиці в мене, се не єсть мое дати, а кому приготовлено від Отця мого. ²⁴ І почувши десять, ремствували із двох братів. ²⁵ Ісус же, покликавши їх, рече: ви знаєте, що в поган князі панують над ними, й великі управляють ними. ²⁶ Не так же буде в вас: ні, хто хоче бути великим між вами, нехай буде вам слугою; ²⁷ і хто хоче між вами бути першим, нехай вам буде рабом, ²⁸ як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих. ²⁹ І як виходили вони з Єрихона, йшло слідом за Ним багато народу ³⁰ І ось двоє сліпих, що сиділи над шляхом, почувши, що Ісус переходить, кричали, кажучи: Помилуй нас, Господи, сину Давидів. ³¹ Народ же сваривсь на них, щоб мовчали; а вони ще більш кричали, кажучи: Помилуй нас, Господи, сину Давидів. ³² І, зупинившись Ісус, покликав їх, і рече: Що хочете, щоб

зробив вам? ³³ Кажуть йому: Господи, щоб очі наші відкрились. ³⁴ Вмилосердив ся ж Ісус, і доторкнувсь очей їх, і зараз прозріли очі їх, і пішли вони слідом за Ним.

21

¹ А як зближались до Єрусалиму, й прийшли в Витфагию, до гори Оливної, послав тоді Ісус двох учеників, ² глаголючи їм: Ідіть у село, що перед вами, й зараз знайдете ослицю, привязану й осля з нею; одв'язавши, приведіть мені. ³ І коли хто вам казати ме що, скажіть: Що Господеві треба їх; зараз же відпустить їх. ⁴ Се ж усе сталось, щоб справдилось, що промовив пророк, глаголючи: ⁵ Скажіть дочці Сионській: Ось цар твій іде до тебе, тихий, сидячи на ослі й на осяті, синові підяремної. ⁶ Пійшовши ж ученики, вчинили, як звелів їм Ісус, ⁷ і привели ослицю і осля, й положили на них одєжу свою, та й посадили Його верх неї. ⁸ Пребагато ж народу простилали одєжу свою по дорозі; інші ж різали вітте з дерева і встилали дорогу. ⁹ Народ же, що йшов попереду й позаду, покликував, говорячи: Осанна синуууу Благословен грядущий в імя Господне; Осанна на вишинах. ¹⁰ А як увійшов Він у Єрусалим здвигнувсь увесь город, говорячи: Хто се такий? ¹¹ Народ же казав: Се Ісус, пророк із Назарета Галилейського. ¹² І прийшов Ісус у церкву Божу, й повиганяв усіх, що продавали да торгували в церкві, й поперевертав столи в міньяльників, і ослони в тих, що продавали голуби; ¹³ і рече до них: Писано: Дом мій дом молитви звати меть ся; ви ж його зробили вертепом розбійників. ¹⁴ І приходили до Него в церкві сліпі й криві, і сціляв їх. ¹⁵ Бачивши ж архиєреї та письменники чудеса, що Він робив, і хлопят, що покликували в церкві, й казали: Осанна

сину Давидовому, розлютувались, ¹⁶ і казали до Него: Чи чуєш, що оці кажуть? Ісус же рече їм: Так. Хиба ви ніколи не читали: Що з уст немовляток і ссущих вирядив еси хвалу? ¹⁷ І, покинувши їх, вийшов осторонь із города в Витанию, й пробував там. ¹⁸ Уранці ж, вертаючись у город, зголоднів. ¹⁹ І, побачивши одну смоківницю на дорозі, прийшов до неї, і нічого не знайшов на ній, тільки саме листе, і рече до неї: Щоб ніколи з тебе овочу не було до віку. І зараз усохла смоківниця. ²⁰ І бачивши ученики Його, здивувались, кажучи: Як зараз усохла смоківниця! ²¹ Ісус же, озвавшись, рече до них: Істино глаголю вам: Коли б ви мали віру й не сумнилпсь, ви б не тільки се смоківниці зробили, а коли б і сій горі сказали: Двигнись і кинь ся в море; станеть ся; ²² і все, чого ви просити мете в молитві, віруючи, одержите. ²³ А як прийшов Він у церкву, поприходили до Него, навчаючого, архиереї та старші людські, кажучи: Якою властю робиш се? й хто дав тобі сю вдасть? ²⁴ Ісус же, озвавшись, рече їм: Поспитаю вас і я про одну річ, про котру як скажете мені, то й я скажу вам, якою властю се роблю. ²⁵ Хрещенне Иоанове звідкіля було: з неба, чи від людей? Вони ж міркували собі, говорячи: Коли скажемо: З неба, то скаже нам: Чом же ви не вірували йому? ²⁶ коли ж скажемо: Від людей, то боїмо ся народу; всі бо мають Йоана за пророка. ²⁷ І, озвавшись, сказали Ісусові: Не знаємо. Рече їм і Він: То й я не скажу вам, якою властю се роблю. ²⁸ Ви ж як думаете? Чоловік мав двоє дітей; і, прийшовши до одного, рече: Дитино, йди сьогодні роби в винограднику моім. ²⁹ Він же, озвавшись, сказав: Не хочу; опісля ж, одумавшись, пійшов. ³⁰ І, прийшовши до другого, рече так само. Він же, озвавшись, сказав: Йду, Господи; та й не пійшов.

Від Матвія 21:31 43 Від Матвія 21:46

³¹ Которий з двох уволив волю отця? Кажуть вони до Него: Первий. Рече їм Ісус: Істино глаголю вам: Що митники та блудниці попередять вас у царство Боже, ³² Прийшов бо Йоан до вас дорогою правди, й не вірували йому; митники ж та блудниці вірували йому; ви ж, бачивши, не одумались навпослі, щоб вірувати йому. ³³ Іншої приповіді послушайте: Був один чоловік господар, що насадив виноградник, і обгородив його тином, і викопав у йому винотоку, й збудував башту, й віддав його виноградарям, та й від'їхав. ³⁴ Як же наблизила ся пора овошу, післав він слуги свої до виноградарів узяти овочі його. ³⁵ І, взявши виноградарі слуг його, одного побили, другого вбили, іншого ж укаменували. ³⁶ Знов післав він інші слуги, більш ніж перше, й зробили їм так само. ³⁷ На останок же післав до них сива свого, кажучи: Посоромлять ся сина мого. ³⁸ Виноградарі ж, побачивши сина, казали між собою: Се наслідник: ходімо вбемо його, та й заберемо наслідде його. ³⁹ І, взявши його, вивели геть з виноградника, та й убили. ⁴⁰ Як же прийде пан виноградника, то що зробить він виноградарям тим? ⁴¹ Кажуть вони до Него: Лютих люто погубить їх, а виноградник оддасть іншим виноградарям, що віддавати муть йому овощ пори своєї. ⁴² Рече до них Ісус: Хиба ніколи не читали в писаннях: Камінь, що відкинули будівничі, сей став ся головою угла. Від Господа стало ся се, й дивне воно в очах наших ? ⁴³ Тим я глаголю вам: Що відніметь ся од вас царство Боже, й дасть ся народові, що робити ме овочі його. ⁴⁴ І хто впаде на сей камінь, розібеть ся; на кого ж він упаде, роздавить того. ⁴⁵ І вислухавши архиереї та Фарисеї приповіді його, догадались, що про них говорить. ⁴⁶ І, шукаючи вхопити його, спасували ся народу; бо мав його за

пророка.

22

¹ І, озвавшись Ісус, знов промовив до них приповідями, глаголючи: ² Уподобилось царство небесне чоловіку цареві, що нарядив весілле синові своєму; ³ і післав слуги свої кликати запрошених на весілле; і не схотіли прийти. ⁴ Знов післав інші слуги, говорячи: Скажіть запрошеним: Ось я обід мій наготовив; воли мої й годоване побито, і все налагоджене; ідіть на весілле. ⁵ Вони ж, занехавши, пійшли собі, один на хутір, другий до свого торгу; ⁶ а останні, взявши слуг його, знущались із них, та й повбивали. ⁷ Цар же, почувши, прогнівив ся, й піславши військо своє, вигубив тих розбишак, і запалив город їх. ⁸ Рече тоді до слуг своїх: Весілле налагоджене, запрошені ж не були достойні. ⁹ Ійдіть же на розхідні шляхи, й кого знайдете, запрошуйте на весілле. ¹⁰ І вийшовши слуги ті на шляхи, зібрали всіх, кого знайшли, й лихих і добрих; і було весілле повне гостей. ¹¹ Цар же, ввійшовши подивитись на гості, побачив там чоловіка, не одягненого у весіллю одежу; ¹² і рече до него: Друже, як се увійшов єси сюди, не мавши весіллю одежі? Він же мовчав, ¹³ Рече тоді цар до слуг: Зв'язавши йому ноги й руки, візьміть його й викиньте в темряву надвірню; там буде плач і скреготанне зубів. ¹⁴ Багато бо званих, мало ж вибраних. ¹⁵ Тоді пійшли Фарисеї, і радили раду, як би піймати Його на слові. ¹⁶ І висилають до Него учеників своїх з Іродіянами, говорячи: Учителю, знаємо, що ти правдивий вси, й на путь Божий правдою наставляєш, і ні про кого не дбаєш; бо не дивиш ся на лице людей. ¹⁷ Скажи ж тепер нам: Як тобі здаєть ся? годить ся давати данину кесареві, чи ні? ¹⁸ Постеріг же Ісус лукавство їх, і рече: Що ви

мене спокутуєте, лицеміри? ¹⁹ Покажіть мені гріш податковий. Вони ж принесли йому денарія. ²⁰ І рече до них: Чиє обличчє се й надпись? ²¹ Кажуть йому: Кесареве. Тоді рече до них: Віддайте ж кесареве кесареві, а Боже Богові. ²² І, вислухавши, здивувались, і, лишивши Його, пішли. ²³ Того ж дня приступили до Него Садукеї, що кажуть: нема воскресення, і питали Його, ²⁴ говорячи: Учителю, Мойсей сказав: Коли хто вмер, не мавши дітей, то нехай брат його оженить ся з жінкою його, й воскресить насінне братові своєму. ²⁵ Було ж у нас сім братів; і первий, оженившись, умер, і, не мавши васіння, покинув жінку свою братові своєму; ²⁶ так само й другий брат, і третій аж до семого. ²⁷ Опісля ж усіх умерла й жінка. ²⁸ Оце ж у воскресенню кому з сімох буде вона жінкою? всі бо мали її. ²⁹ Озвав ся ж Ісус і рече до них: Помиляєтесь ви, не знаючи писання ані сили Божої. ³⁰ Бо в воскресенню не женять ся ні віддають ся, а будуть як ангели Божі на небі. ³¹ Про воскресенне ж мертвих хиба не читали, що сказано вам од Бога, глаголючого: ³² Я Бог Авраамів, і Бог Ісааків, і Бог Яковів? Не єсть Бог Богом мертвих, а живих. ³³ І, слухаючи народ, дивував ся наукою Його. ³⁴ Фарисеї ж, почувши, що Вів примусив Садукеїв мовчати, зібрались ради того. ³⁵ І спитав один з них, учитель закону, спокушуючи Його й кажучи: ³⁶ Учителю, котора заповідь велика в законі? ³⁷ Ісус же рече йому: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всею душею твоєю, і всею думкою твоєю. ³⁸ Се перва й велика заповідь. ³⁹ Друга ж подібна їй: Люби ближнього твого, як себе самого. ⁴⁰ На сих двох заповідях увесь закон і пророки стоять. ⁴¹ Як же зібрались Фарисеї, питав їх Ісус, ⁴² глаголючи: Що ви думаєте про Христа? чий Він син? Кажуть Йому:

Давидів. ⁴³ Рече Він до них: Як же се Давид зве Його в дусі Господом, говорячи: ⁴⁴ Рече Господь Господеві моему: Сиди по правиці в мене, доки положу ворогів Твоїх підніжком ніг твоїх? ⁴⁵ Коли ж Давид зве Його Господом, то як же Він син йому? ⁴⁶ І ніхто не з'умів йому відказати ні слова, й ніхто з того часу не важився питати Його ніколи.

23

¹ Рече тоді Ісус до народу, та до учеників своїх: ² глаголючи: На Мойсейових сідалищах посідали письменники та Фарисеї. ³ Тим усе, що скажуть вам держати, держіть і робіть; по ділам же їх не робіть: говорять бо, й не роблять. ⁴ Вяжуть бо тяжкі оберемки, що важко носити, й кладуть людям на плечі; самі ж і пальцем своїм не хочуть двигнути їх. ⁵ Усі ж діла свої роблять, щоб бачили їх люде: ширять Филактерії свої, й побільшують поли в одежі своїй, ⁶ і люблять перші місця на бенкетах, і перші сідання по школах, ⁷ і витання на торгах, і щоб звали їх люде: Учителю, учителю. ⁸ Ви ж не зовіть ся учителями, один бо ваш учитель - Христос; усі ж ви брати. ⁹ І отця не звіть собі на землі, один бо Отець у вас, що на небі. ¹⁰ І не звіть ся наставниками, один бо в вас наставник - Христос. ¹¹ Більший же між вами нехай буде вам слугою. ¹² Хто ж нести меть ся вгору, принизить ся, а хто принизить ся, пійде вгору. ¹³ Горе ж вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що зачинаєте царство небесне перед людьми; ви бо не входите, й тих, що входять, не пускаєте ввійти. ¹⁴ Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що жерете дома вдовиць, й задля виду довго молитесь; тим ще тяжчий приймете осуд. ¹⁵ Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що проходите море й землю, щоб зробити одного нововірця, і коли станеть ся,

робите його сином пекла, удвоє гіршим вас. ¹⁶ Горе вам, проводирі сліпі, що кажете: Хто клясти меть ся церквою, нічого; хто ж покленеть ся золотом Церковним, винуватий! ¹⁷ Дурні й сліпі: що бо більше: золото, чи церква, що освячує золото? ¹⁸ І: Хто клясти меть ся жертівнею, нічого, хто ж покленеть ся даром, що на нїм, винуватий. ¹⁹ Дурні й сліпі: що бо більше: дар, їй жертівня, що освячує дар? ²⁰ Оце ж, хто клснеть ся жертівнею, кленсть ся нею і всім, що зверху неї. ²¹ І хто кленеть ся церквою, кленеть ся нею й тим, що живе в ній. ²² І хто кленеть ся небом, кленеть ся престолом Божим і тим, хто сидить на нїм. ²³ Горе вам, письменпкки та Фарисеї, лицеміри! що даєте десятину з мяти, й кропу, й кмину, а залишили важніще в законї: суд, і милость, і віру. Се повинні були робити, да й того не залишати. ²⁴ Проводпрі сліпі, що відцїджуєте комара, верблюда ж глитаєте. ²⁵ Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що очищаєте зверху чашу й блюдо, у середині ж повні вони здирства та неправди. ²⁶ Фарисею сліпий, очисти перш середину чаші й блюда, щоб і верх їх став ся чистий. ²⁷ Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що подобитесь гробам побіляним, що зверху являють ся гарними, в середині ж повні кісток мертвих і всякої нечисти. ²⁸ Так і ви зверху являєтесь людям праведні, в середині ж повні лицемірства та беззаконня. ²⁹ Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що будуете гроби пророків та украшаєте памятники праведників, ³⁰ і мовляете: Коли б ми були за часів батьків наших, не були б спільниками їх у крові пророків. ³¹ Сим же сьвідкуете самі на себе, що ви сини тих, що вбивали пророків. ³² І ви доповнуйте міру батьків ваших. ³³ Змії, коadlo гадюче, як утічете від суду пекельного? ³⁴ Тим же то ось я посилаю до вас пророків, і мудрців, і письменників,

і одних з них повбиваєте та порозпинаєте, а інших бити мете по школах ваших, та гонити мете від города в город: ³⁵ щоб упала на вас уся кров праведна, пролита на землі від крові Авеля праведного до крові Захарії, сина Варахїїного, що вбили ви між церквою й жертівнею. ³⁶ Істино глаголю вам: Все те прийде на кодро се. ³⁷ Єрусалиме, Єрусалиме, що повбивав еси пророків, і покаменував посланих до тебе! скільки раз хотів я зібрати дітей твоїх, як курка збирав курчат своїх під крила, й не схотіли! ³⁸ Оце ж оставляєть ся вам дом ваш пустий. ³⁹ Глаголю бо вам: Не побачите мене від нині, аж поки скажете: Благословенуу в ім'я Господне!

24

¹ І, вийшовши Ісус, пійшов із церкви; і приступили ученики Його, показати Йому будівлю церковну. ² Ісус же рече їм: Чи бачите се все? Істино глаголю вам: Не зостанеть ся тут камінь на камені, щоб не зруйновано. ³ Як же сидів на горі Оливній, поприходили до Него ученики самотою, кажучи: Скажи нам, коли се буде? й який знак Твого приходу й кінця сьвіту? ⁴ І озвавшись Ісус, рече їм: Гледіть, щоб хто не звів вас. ⁵ Багато бо приходити ме в ім'я моє, кажучи: Я Христос; і зведуть многих. ⁶ Чути мете ж про війни й чутки воєнні; гледіть же, не трівожтесь; мусить бо все статись, та се ще не кінець. ⁷ Бо встане нарід на нарід і царство на царство, й буде голоднеча, й помір, і трус по місцях. ⁸ Все ж се почин горя. ⁹ Тоді видавати муть вас на муки, й вбивати муть вас; і зненавидять вас усі народи задля ім'я мого. ¹⁰ І тоді поблазнять ся многі, й видавати муть одно одного, й ненавидіти муть одно одного. ¹¹ І багато лжепророків устане, й введуть многих. ¹² І задля намноженого беззаконня, прохолоне любов

многих. ¹³ Хто ж видержить до останку, той спасеться. ¹⁴ І проповідувати меть ся євангелия царства по всій вселенній на свідкуванняне всім народам; і тоді прийде кінець. ¹⁵ Оце ж, як побачите гидоту спустіння, що сказав Даниїл пророк стоячу на місці святаму (хто читав нехай розуміє), ¹⁶ тоді, хто в Юдеї, нехай втікає на гори; ¹⁷ хто на криші, нехай не влазить узяти що з хати своєї; ¹⁸ і хто в полі, нехай не вертаєть ся назад узяти одєжу свою. ¹⁹ Горе ж важким і годуючим під той час! ²⁰ Моліть ся ж, щоб не довелось вам утікати зимою, ані в суботу: ²¹ буде бо тоді мука велика, якої не було від настання свїту до сього часу, й не буде. ²² І коли б тих днів не вкорочено, то жодне б тіло не спасло ся; тільки ж задля вибраних укорочені будуть дні таї. ²³ Тоді, коли хто вам скаже: Дивись, ось Христос, або онде; не йміть віри. ²⁴ Устануть бо лжехрїсти й лжепророки, й давати муть ознаки великі й дива, щоб, коди можна, звести й вибраних. ²⁵ Оце ж наперед сказав я вам. ²⁶ Коли ж скажуть вам: Ось він у пустині; не виходьте; Ось він у коморах; не діймайте віри. ²⁷ Бо, як блискавка виходить зі сходу та сяє аж до заходу, так буде й прихід Сина чоловічого. ²⁸ Де бо є труп, там збирати муть ся вірли. ²⁹ І зараз після горя днів тих сонце померкне, й місяць не давати ме свїтла свого, й зорі попадають із неба, й сили небесні захитають ся. ³⁰ І тоді явить ся ознака Сина чоловічого на небі; й тоді заголосять усі роди землі, і побачять Сина чоловічого, грядущого на хмарах небесних із силою й славою великою. ³¹ І пішле він ангели свої з голосним гуком трубним, і позбирають вони вибраних його від чотирох вітрів, од кінців неба до кінців його. ³² Від смоківниці ж навчіть ся приповісти: Коли вже вітте її стане м'яке й пустить листе, знайте, що близько

літо. ³³ Так само й ви: як оце все побачите, відайте, що близько під дверима. ³⁴ Істино глаголю вам: Не перейде рід сей, як усе теє станеть ся. ³⁵ Небо й земля перейде, слова ж мої не перейдуть. ³⁶ Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели небесні, тільки сам Отець мій. ³⁷ Як же дні Ноеві, так буде й прихід Сина чоловічого. ³⁸ Бо, як буди за днів перед потопом, що їли, й пили, женились, і віддавались, аж до дня, коли увійшов Ной у ковчег, ³⁹ та й не знали, аж прийшла повідь і поносила всіх; так буде й прихід Сина чоловічого. ⁴⁰ Тоді буде двоє в полі; один візьметь ся, а один зоставить ся. ⁴¹ Дві молоти муть на жорнах; одна візьметь ся, а одна зоставить ся. ⁴² Ото ж пильнуйте, бо не знаєте, которої години Господь ваш прийде. ⁴³ Се ж відайте, що коли б господар знав, у яку сторожу прийде злодій, то пильнував би, та й не попустив би підкопати хати своєї. ⁴⁴ Тим же й ви будьте готові; бо тієї години, як і не думаєте, Син чоловічий прийде. ⁴⁵ Який єсть вірний слуга й розумний, що поставив пан його над челяддю своєю, щоб роздавав їй харч у пору? ⁴⁶ Щасливий той слуга, котрого, прийшовши пан його, застане, що робить так. ⁴⁷ Істино глаголю вам: Що поставить його над усім добром своїм. ⁴⁸ А которий лукавий слуга казати ме в серці своїм: Забарить ся мій пан прийти, ⁴⁹ та й зачне бити своїх товаришів, та їсти й пити з п'яницями; ⁵⁰ то прийде пан того слуги дня, якого не сподіваєть ся, і години, якої не відав, ⁵¹ та й відлучить його, й долю його з лицемірами положить; там буде плач і скреготанне зубів.

25

¹ Тоді уподобить ся царство небесне десяти дівчатам, що, взявши каганці свої, вийшли назустріч

женихові. ² Пять же були з них розумні, а пять необачні. ³ Котрі необачні, взявши каганці свої, не взяли з собою олії. ⁴ Розумні ж узяли олії в пляшечки свої з каганцями своїми. ⁵ Як же жених барив ся, задрімали всі, та й поснули. ⁶ О півночі ж постав крик: Ось жених йде; виходьте назустріч йому! ⁷ Тоді повставали всі дівчата тиї, та й украсили каганці свої. ⁸ Необачні ж казали до розумних: Дайте нам олії вашої, бо каганці наші гаснуть. ⁹ Відказали ж розумні, говорячи: Щоб не стало нам і вам; а йдіть лучче до тих, що продають, та й купіть собі. ¹⁰ Як же йшли вони купувати, прийшов жених; і що були готові, увійшли з ним на весілле; і зачинено двері. ¹¹ Опісля ж приходять і другі дівчата, та й кажуть: Господи, Господи, відчини нам. ¹² Він же, озвавшись, рече: Істино глалолу вам: Не знаю вас. ¹³ Отим же то пильнуйте, бо не знаєте дня, ні години, коди Син чоловічий прийде. ¹⁴ Бо, як чоловік, від'їжджаючи, прикликав слуги свої, і передав їм достатки свої, ¹⁵ і одному дав пять талантів, другому два, иншому ж один, кожному по його сназі, та й відїхав зараз. ¹⁶ Пійшовши ж той, що взяв пять талантів, орудував ними, й придбав других пять талантів. ¹⁷ Так само й той, що два, придбав і він других два. ¹⁸ Той же, що взяв один, пійшовши, закопав у землю, і сховав срібло пана свого. ¹⁹ По довгому ж часу, приходить пан слуг тих, і бере перелік із них. ²⁰ І, приступивши той, що взяв пять талантів, приніс і других пять талантів, говорячи; Пане, пять талантів мені передав еси; ось других пять талантів придбав я ними. ²¹ Рече ж до него пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радощі пана твого. ²² Приступивши ж і той, що взяв два таланти, сказав: Пане, два таланти

мені передав еси; ось других два таланти придбав я ними. ²³ Рече до него пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радощі пана твого. ²⁴ Приступивши ж і той, що взяв один талант, сказав: Пане, знав я тебе, що жорстокий еси чоловік, що жнеш, де не сїяв, і збираєш, де не розсипав; ²⁵ і, злякавшись, пійшов та сховав твій талант у землі. Оце ж маєш твоє. ²⁶ Озвав ся ж пан його й рече до него: Лукавий слуго й лїнивий, знав еси, що жну, де не сїяв, і збираю, де не розсипав: ²⁷ так треба було оддати срібло моє міняльникам, і, прийшовши, взяв би я своє з лихвою. ²⁸ Візьміть же від него талант, та дайте тому, що має десять талантів. ²⁹ Кожному бо маючому всюдидасть ся, і надто мати ме; у немаючого ж, і що має, візьметь ся від него. ³⁰ І викиньте слугу нікчемного у темряву надвірню: там буде плач і скреготанне зубів. ³¹ Як же прийде Син чоловічий у славі своїй, і всі сьвяті ангели з ним, тоді сяде він на престолі слави своєї; ³² і зберуть ся перед него всі народи; й відлучить він їх одних од других, як пастух одлучує овець од козлів; ³³ і поставить овець по правиці в себе, а козлів по лївиці. ³⁴ Тоді скаже царь тим, що по правиці в него: Прийдіть, благословенні Отця мого, осягніть царство, приготовлене вам од основання сьвіту. ³⁵ Бо я голодував, а ви дали мені їсти; жаждував, і напоїли мене; був чуженицею, і прийняли мене; ³⁶ нагий, і з'одягли мене; недугував, і одвідали мене; був у темниці, і прийшли до мене. ³⁷ Озвуть ся тоді до него праведні, кажучи: Господи, коли ми бачили тебе голодного, та й накормили? або і жадного, та й напоїли? ³⁸ Коли ж бачили тебе чуженицею, та й прийняли? або нагим, та й з'одягли? ³⁹ Коли ж бачили тебе недужим або в темниці, та й

прийшли до тебе? ⁴⁰ І озвавшись цар, промовить до них: Істино глаголю вам; Скільки раз ви чинили се одному з сих братів моїх найменших, мені чинили. ⁴¹ Тоді скаже він і до тих, що по лівиці: Ідїть од мене, прокляті, ув огонь вічний, приготовлений дияволу і та ангелам його: ⁴² бо я голодував, і не дали ви мені їсти; жаждував, і не напоїли мене; ⁴³ був чуженицею, і не прийняли мене; нагим, і не з'одягли мене; недужим і в темниці, і не одвідали мене. ⁴⁴ Тоді озвуть ся до него й сі, кажучи: Господи, коли ми бачили тебе голодного, або жадного, або чуженицею, або нагого, або недужого, або в темниці, та й не послужили тобі? ⁴⁵ Озветь ся тоді до них і промовить, глаголючи: Істино глаголю вам: Скільки раз не чинили ви сього одному з сих найменших, і мені не чинили. ⁴⁶ І пійдуть сі на вічні муки, а праведні на життє вічне.

26

¹ І сталось, як скінчив Ісус, усі ці слова, рече до учеників своїх: ² Ви знаєте, що через два дні буде пасха, й Сина чоловічого видадуть на розп'яттє. ³ Тоді зібрались архиереї, та письменники, та старші людські у двір до архиерея, на прізвище Каяфи, ⁴ і радились, щоб узяти Ісуса підступом і вбити. ⁵ Та казали: Тільки не в сьвято, щоб не було бучі між народом. ⁶ Як же був Ісус у Витанії в господі в Симона прокаженого, ⁷ приступила да Него жінка, маючи посудинку предорогого мира, та й злила на голову Йому, як сидів за столом. ⁸ Побачивши ж ученики Його, сердилися, кажучи: На що така втрата? ⁹ Можна бо було се миро продати дорого та дати вбогим. ¹⁰ Зрозумівши ж Ісус, рече до них: що ви смутите жінку? діло бо добре вчинила на мені. ¹¹ Всякого бо часу маєте вбогих із собою, мене ж не всякого часу

маєте. ¹² Зливши бо вона миро се на тіло моє на погребеннє моє зробила. ¹³ Истино глаголю вам: Де б ні проповідувалась євангелия ся по всьому сьвіту, казати меть ся й те, що зробила оця, на спомин її. ¹⁴ Тоді, пійшовши один з дванайцятьох, на ймя Юда Іскаріоцький, до архиереїв, ¹⁵ каже: Що хочете дати мені, а я вам видам Його? Вони ж поставили йому трийцять срібняків. ¹⁶ І з того часу шукав нагоди, щоб Його видати. ¹⁷ У первий же день опрісночний приступили ученики до Ісуса, кажучи Йому: Де хочеш, щоб приготували Тобі їсти пасху? ¹⁸ Він же рече: Йдїть у город до оттакого, та скажіть йому: Учитель рече: Час мій близько; у тебе зроблю пасху з учениками моїми. ¹⁹ І зробили ученики, як повелїв їм Ісус; і приготували пасху. ²⁰ Як же настав вечір, сїв Він за столом із дванайцятьма. ²¹ І, як вони їли, рече: Истино глаголю вам, що один з вас зрадить мене. ²² І, засумівши тяжко, почали говорити до Него кожен з них: Аже ж не я, Господи? ²³ Він же, озвавшись, рече: Хто вмочає зо мною руку в миску, той зрадить мене. ²⁴ Син чоловічий іде, як писано про Него; горе ж чоловікові тому, що Сина чоловічого зрадить! Добре було б йому, коли б не родив ся чоловік той. ²⁵ Озвав ся ж Юда, зрадник Його, й каже: Аже ж не я, учителю? Рече до него: Ти сказав єси. ²⁶ Як же вони їли, взявши Ісус хлїб і поблагословивши, ламав, і давав ученикам, і рече: Приймїть, їжте: се єсть тіло моє. ²⁷ І, взявши чашу, й оддавши хвалу, подав їм, глаголючи: Пийте з неї всі; ²⁸ се бо єсть кров моя нового завіту, що за многих проливаєть ся на оставленнє грїхів. ²⁹ Глаголю ж вам: Що не пити му від нинї з сього плоду винограднього аж до дня того, коли його пити му з вами новим у царствї Отця моего. ³⁰ І засьпївавши вони, вийшли на гору Оливну. ³¹ Тоді рече до них

Ісус: Всі ви поблазнитись мною сієї ночі. Писано бо: Поражу пастиря, і розсиплють ся. вівці стада.
³² По воскресенню ж моїм попереджу вас у Галилею.
³³ Озвав ся ж Петр і каже до Него: Хоч усі поблазнять ся Тобою, я ніколи не зблазнюсь. ³⁴ Рече до него Ісус: Истино глаголю тобі: Що сієї ночі, перше ніж півень запіє, тричі відречеш ся мене. ³⁵ Каже йому Петр: Хоч би мені з Тобою і вмерти, не відречусь Тебе. Так і всі ученики казали. ³⁶ Тоді приходить з ними Ісус на врочище (місце) Гетсиман, і рече до учеників: Сидіть тут, поки, пійшовши, помолюсь оттам. ³⁷ І взяв із собою Петра та двох синів Зеведевих, і почав скорбіти та вдаватись у тугу. ³⁸ Тоді рече до них: Тяжко сумна, душа моя аж до смерті. Підождіть тут, і не спіте зо мною. ³⁹ І пройшовши трохи далій, припав лицем своїм, молячись і глаголючи : Отче мій, коли можна, нехай мимо йде від мене чаша ся; тільки ж не як я хочу, а як Ти. ⁴⁰ І приходить до учеників, і знаходить їх сплячих, і рече до Петра: Так не змогли ви однієї години попильнувати зо мною? ⁴¹ Пильнуйте та моліть ся, щоб не ввійшли в спокусу. Дух то охочий, тіло ж немощне. ⁴² Знов, удруге відійшовши, молив ся, глаголючи: Отче мій, як не може ся чаша мимо йти від мене, коли не пити му її, нехай станеть ся воля твоя. ⁴³ І, прийшовши, знаходить їх знов сплячих, були бо очі в них важкі. ⁴⁴ І, зоставивши їх, пійшов ізнов, і моливсь утретє, промовляючи те ж саме слово. ⁴⁵ Тоді приходить до учеників своїх, і рече їм: Спіть уже й спочивайте ось настиг час, і Син чоловічий буде виданий у руки грішникам. ⁴⁶ Уставайте, ходімо: ось наближуєть ся зрадник мій. ⁴⁷ Ще він говорив, коли се Юда, один з дванаицяти, приходить, а з ним багато народу з мечами й дручем, од архиереїв та старших людських. ⁴⁸ Зрадник же Його дав знак їм, кажучи: Кого я поцілую, той і єсть він: беріть його. ⁴⁹ І, зараз

приступивши до Ісуса, каже; Радуй ся, учителю; та й поцілував Його. ⁵⁰ Ісус же рече йому: Друже, чого прийшов еси? Тоді, приступивши, наклали руки на Ісуса, та й узяли Його. ⁵¹ І ось один з тих, що з Ісусом, простягти руку, вихопив меча свого, й, вдаривши слугу архиерейського, відтяв йому вухо. ⁵² Тоді рече до него Ісус: Верни меч твій в місце його: всі бо, що візьмуть ся за меч, од меча погинуть. ⁵³ Або думаєш, що не міг би нині вблагати Отця мого, й приставив би мені більш дванайцяти легионів ангелів? ⁵⁴ Як же тоді справились би писаня, що так мусить статись? ⁵⁵ Тієї ж години рече Ісус до народу: Чи се як на розбійника вийшли ви з мечами та киями, брати мене? Щодня сидів я в вас, навчаючи в церкві, і не брали мене. ⁵⁶ Се ж усе стало ся, щоб справились писання пророчі. Тоді всі ученики, покинувши Його, повтікали. ⁵⁷ Вони ж, узявши Ісуса, повели Його до Каяфи архиерея, де письменники та старші зібрались. ⁵⁸ Петр же йшов слідом за Ним оддалеки до двору архиерейського, і, ввійшовши в двір, сів із слугами, щоб бачити кінець. ⁵⁹ Архиереї ж, і старші, і вся рада шукали кривого свідчення на Ісуса, щоб Його вбити. ⁶⁰ І не знайшли. І коли багато лжесвідків поприходило, не знайшли. Опісляж, приступивши два лжесвідки ⁶¹ говорили: Сей казав: Я можу зруйнувати церкву Божу, й за три дні збудувати її. ⁶² І, вставши архиерей, каже до Него: Нічого не відказуєш, що сі про. ти Тебе свідкують? ⁶³ Ісус же мовчав. І, озвавшись архиерей, каже до Него: Заклинаю Тебе Богом живим, щоб сказав нам, чи Ти еси Христос, Син Божий? ⁶⁴ Рече йому Ісус: Ти сказав еси. Тільки ж глаголю вам: Від нині побачите Сина чоловічого, по правиці сили, й грядущого на хмарах небесних. ⁶⁵ Тоді архиерей роздер одіж свою, кажучи: Ось

сказав хулу; на що нам, іще свідків? Ось тепер чули хулу Його; ⁶⁶ як вам здаєть ся? Вони ж, озвавшись, сказали: Винен єсть смерти. ⁶⁷ Тоді плювали в лице Йому, й били по щоках Його, і знущались із Него, ⁶⁸ кажучи: Проречи нам, Христе, хто се вдарив Тебе? ⁶⁹ Петр же знадвору сидів у дворі, і приступила до него одна дівчина, кажучи: І ти був з Ісусом Галилейським. ⁷⁰ Він же відрік ся перед усіма, кажучи : Не знаю, що говориш. ⁷¹ Як же вийшов він до воріт, побачила його друга, та й каже до тих, що там були: І сей був з Ісусом Назарейським. ⁷² І знов одрік ся він, кленучись: Що не знаю чоловіка. ⁷³ Трохи ж згодом, приступивши ті, що стояли, кажуть Петрові: Справді й ти еси з них, бо й твоя говірка виявляє тебе. ⁷⁴ Тоді почав він проклинатись та, клястись: Що не знаю чоловіка. І зараз півень запіяв. ⁷⁵ І згадав Петр слово Ісуса, промовлене до него: Що перше ніж півень запіє, тричі відречеш ся мене. І, вийшовши геть, плакав гірко.

27

¹ Як же настав ранок, зробили раду всі архиереї й старші людські ² і, звязавши Його, повели тай передали Його Понтийському Пилату, ігемонові. ³ Тоді, побачивши Юда, зрадник Його, що Його осуджено, розкавав ся, і вернув трийцять срібняків архиереям та старшині, ⁴ кажучи: Згрішив я, зрадивши кров невинну. Вони ж сказали: Що дам до того? ти побачиш. ⁵ І, покинувши він срібняки в церкві, вийшов і відійшовши, повісив ся. ⁶ Архиереї ж, взявши срібняки, сказали: Не годить ся класти їх у скарбоню, бо се ціна крові. ⁷ Зробивши ж раду, купили за них ганчарське поле, щоб ховати на йому захожих. ⁸ Через се зветь ся поле се Криваве Поле по сей день. ⁹ Тоді справдилось, що сказав Єремія

пророк, глаголючи: І взяли вони трийцять срібняків, ціну цінного, котрого цінено з синів Ізраїля, ¹⁰ і дали їх на ганчарське поле, як повелів мені Господь. ¹¹ Ісус же стояв перед ігемоном; і питав Його ігемон, кажучи: Чи Ти цар Жидівський? Ісус же рече йому: Ти сказав еси. ¹² А, як винуватили Його архиереї та старші, не відказував нічого. ¹³ Тоді каже до Него Пилат: Хиба не чуєш, скільки свідкують на Тебе? ¹⁴ І не відказав Він йому ні на одно слово, так що ігемон вельми дивувався. ¹⁵ На сьвято ж звик був ігемон одпускати народові одного в'язника, котрого вони хотіли. ¹⁶ Мали ж тоді знаного в'язника, на прізвище Вараву. ¹⁷ Як же вони зібрались, сказав їм Пилат: Кого хочете, щоб одпустив вам: Вараву, чи Ісуса, на прізвище Христа? ¹⁸ Знав бо, що через зависть видали Його. ¹⁹ Як же сидів він на судищі, прислала до него жінка його кажучи: Нічого тобі й праведнику сьому; багато бо терпіла я сьогодні вві сні через него. ²⁰ Архиереї ж і старші наустили народ, щоб випросили Вараву, Ісуса ж убили. ²¹ Озвав ся ж ігемон і рече до них: Кого хочете з двох, щоб випустив вам? Вони ж сказали: Вараву. ²² Каже до них Пилат: Що ж оце робити му з Ісусом, на прізвіще Христом? Кажуть йому всі: Нехай буде рознятий. ²³ Ігемон же каже: Що бо злого зробив? Вони ж кричали ще гірш: Нехай буде рознятий. ²⁴ Бачивши ж Пилат, що нічого не в'радить, а ще більш росте буча, взявши води, помив руки перед народом, і каже: Невинен я крові праведника сього; ви побачите. ²⁵ І, озвавшись увесь народ, сказав: Кров Його на нас і на діти наші. ²⁶ Тоді відпустив їм Вараву; Ісуса ж, побивши, передав, щоб розп'ято Його. ²⁷ Тоді воїни ігемонові, взявши Ісуса на судище, зібрали на Него всю роту. ²⁸ І, роздягнувши Його, накинули на Него червоний плащ; ²⁹ і, сплівши вінець із тернини,

положили на голову Йому, а тростину в правицю Його; і кидаючись на коліна перед Ним, насміхались із Него, кажучи: Радуй ся, царю Жидівський! ³⁰ І, плюючи на Него, брали тростину, й били по голові Його. ³¹ І, як насміялись із Него, зняли з Него плащ, і наділи на Него одєжу Його, й повели Його на розп'яте. ³² Виходячи ж, знайшли чоловіка Киринейського, на ймя Симона; сього заставили нести хрест Його, ³³ І прийшовши на врочище (місце) Голгота, чи то б сказати Черепове місце, ³⁴ дали Йому пити оцту, змішаного з жовчю; і, покуштувавши, не хотів пити. ³⁵ Розп'явши ж Його, поділили одєжу Його, кинувши жереб, щоб справдилось, що сказав пророк: Поділили собі шати мої, й на одєжу мою кинули жереб. ³⁶ І, посідавши, стерегли Його там; ³⁷ і прибили над головою Його написану вину Його: Се Ісус, цар Жидівський. ³⁸ Тоді розп'ято з Ним двох розбійників, одного по правиці, а другого по лівиці. ³⁹ Мимойдучі ж хулили Його, киваючи головами своїми, ⁴⁰ і кажучи: Ти, що руйнуєш церкву, й за три дні будуєш її, спаси ся сам. Коли ти Син Божий, зійди з хреста. ⁴¹ Так само ж і архиереї, насміхаючись із письменниками та старшими, казали: ⁴² Інших спасав, а себе не може спасти. Коли Він царь Ізраїльський, нехай тепер зійде з хреста, й ввіруємо в Него; ⁴³ Він уповав на Бога; нехай тепер визволить Його, коли хоче Його, казав бо: Я Син Божий. ⁴⁴ Так само й розбійники, що були розп'яті з Ним, докоряли Йому. ⁴⁵ Від шестої ж години настала темрява по всій землі до години девятої. ⁴⁶ Коло девятої ж години покликнув Ісус великим голосом, глаголючи: Ілі, Ілі лама савахтані; те єсть: Боже мій. Боже мій, чом мене покинув еси? ⁴⁷ Деякі ж, що там стояли, почувши, казали: Що Ілюю кличе сей. ⁴⁸ І зараз, побігши один із них,

Від Матвія 27:49 60 Від Матвія 27:66

і взявши губку, сповнивши оцтом і, настромивши на тростину, поїв Його. ⁴⁹ Останні ж казали: Нехай: побачимо, чи прийде Ілия спасати Його. ⁵⁰ Ісус же, знов покликнувши великим голосом, зітхнув духа. ⁵¹ І ось завіса церковня роздерлась надвоє од верху до низу, й земля затрусилась, і скелі порозпадались; ⁵² і гроби порозкривались; і многі тіла сьвятих усопших повставали, ⁵³ і, вийшовши з гробів після воскресення Його, поприходили у сьвятий город, і показались многим. ⁵⁴ Сотник же да ті, що були з ним і стерегли Ісуса, побачивши трус і те, що сталось, полякались тяжко, кажучи: Справді, Божий Син був сей. ⁵⁵ Було там багато й жінок, що оддалеки дивились, котрі прийшли слідом за Ісусом із Галилеї, служачи Йому. ⁵⁶ Між ними була Марія Магдалина, й Марія, мати Яковова та Йосіїна, й мати синів Зеведеєвих. ⁵⁷ Як же настав вечір, прийшов чоловік заможний з Ариматеї, на ймя Йосиф, що й сам учив ся в Ісуса. ⁵⁸ Сей, приступивши до Пилата просив тіла Ісусового. Тоді Пилат і звелїв оддати тіло. ⁵⁹ І взявши тіло Йосиф, обгорнув його плащеницею чистою, ⁶⁰ положив його у новім своїм гробі, що висік у скелі; й прикотивши великого каменя до дверей гробу одійшов. ⁶¹ Була ж там Марія Магдалина й друга Марія, і сиділи навпроти гроба. ⁶² Завтрішнього ж дня, що після п'ятниці, зібрались архиереї та Фарисеї до Пилата, ⁶³ кажучи: Пане, згадали ми, що той обманщик казав, ще живий: Через три дні встану. ⁶⁴ Звели ж оце стерегти гроба до третього дня, щоб прийшовши ученики Його в ночі, не вкрали Його, й не сказали народові: Устав із мертвих; і буде остання омана гірша первої. ⁶⁵ Сказав же їм Пилат: Маєте сторожу: йдїть забезпечте, як знаєте. ⁶⁶ Вони ж, пійшовши,

забезпечили гріб, запечатавши камінь, із сторожею.

28

¹ Після ж вечора субітнього, як почало свитати в одну із субіт, прийшла Марія Магдалина та друга Марія подивитись на гріб. ² І ось трус великий став ся, ангел бо Господень, зійшовши з неба, прийшов, відкотив камінь від дверей, і сів на нїм. ³ Був же вид його як блискавиця, й одежа його біла як сніг. ⁴ Од страху ж його затрусилась ті, що стерегли його, й стали наче мертві. ⁵ Озвав ся ж ангел і рече до жінок: Не лякайтесь, знаю бо, що Ісуса рознятого шукаєте. ⁶ Нема його тут; устав бо, як казав: Ідїть подивить ся на місце, де лежав Господь. ⁷ І хутко вертайтесь і скажіть ученикам його, що встав із мертвих, і ось попередить вас у Галилею; там його побачите: Ось я вам казав. ⁸ І, вийшовши хутко від гробу із страхом і великою радістю, побігли сповістити учеників його. ⁹ Як же йшли вони сповіщати учеників його, аж ось Ісус зустрів їх, глагодючи: Радуйте ся: Вони ж, приступивши, обняли ноги його, й поклонились йому. ¹⁰ Тоді рече до них Ісус: Не лякайтесь; ійдїть сповістїть братів моїх, щоб ійшли в Галилею; і там мене побачять. ¹¹ Як же йшли вони, аж ось деякі з сторожі, прийшовши в город, сповістили архиєреїв про все, що сталось. ¹² І, зібравшись вони з старшими й зробивши раду, дали доволі срібняків воїнам, ¹³ говорячи: Кажіть, що ученики його в ночі прийшовши вкрали його, як ми спали. ¹⁴ І як дочуєть ся про се ігемон, ми вговоримо його, й вас безпечними зробимо. ¹⁵ Вони ж, узявши срібняки, зробили, як їх навчено; й рознеслось слово се у Жидів аж до сього дня, ¹⁶ Одинайцять же учеників пійшли в Галилею, на гору, куди повелів їм Ісус. ¹⁷ І, побачивши

Його, поклонились Йому; інші ж сумнілись. ¹⁸ І, приступивши Ісус, промовив до них, глаголючи: Дана мені всяка власть на небі й на землі. ¹⁹ Ійдіть же навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, й сьвятого Духа, ²⁰ навчаючи їх додержувати всього, що я заповідав вам; і ось я з вами по всі дні, до кінця сьвіта. Амінь.

Новий Завіт. Переклад П. Куліша
The New Testament in Ukrainian, translated by P. Kulish in 1871
Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 14 Jun 2022 from source files dated 13 Jun 2022

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358